

หลักสูตรศึกษาพระคัมภีร์

พระวาทะของพระเจ้า: รากฐานของความรู้

บทที่ 2

พระวจนะของพระเจ้า: รากฐานของความรู้

“ใจของคนหยั่งรู้ได้ความรู้ และหูของปราชญ์แสวงความรู้” (สุภาษิต 18:15)

เมื่อประมาณ 2,500 ปีที่แล้ว

แดเนียลศาสดาพยากรณ์ชาวฮีบรูได้สังเกตเห็นถึงความรู้ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนอย่างชัดเจน

“คนเป็นอันมากวิ่งไปๆมาๆ และความรู้จะเพิ่มขึ้น” เขาเขียน (แดเนียล 12:4)

จริงอย่างน่าอัศจรรย์ในโลกของเรา!

เราอยู่ในยุคข้อมูลข่าวสารแบบไดนามิกซึ่งขับเคลื่อนโดยการสื่อสารทางวิทยาศาสตร์และการปฏิบัติทางดิจิทัลเป็นส่วนใหญ่ ความต้องการที่จะแจ้งให้ทราบอย่างไม่หยุดยั้ง

นิตยสารขอดนินยมักมีบทความเกี่ยวกับวิธีรับมือกับข้อมูลที่หลั่งไหลเข้ามาอย่างต่อเนื่อง

แต่สิ่งที่น่าเศร้าที่ขาดหายไปคือความรู้พื้นฐานที่จำเป็นต่อความเป็นอยู่ที่ดีโดยรวมของมนุษยชาติ ในช่วงเวลาที่ข้อมูลล้นเกินหาที่เปรียบไม่ได้

โลกมีปัญหาอย่างยิ่งเนื่องจากขาดความเข้าใจพื้นฐานและสามัญสำนึก

กว่า 2,000 ปีที่แล้วพระเจ้าเตือนว่า “ประชากรของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้” (โสเสยา 4:6)

“เรากำลังจมอยู่กับข้อมูล แต่อดอยากเพื่อความรู้” ยอห์น ไนส์บิตต์ นักสำรวจเทรนด์ตั้งข้อสังเกต ความขัดแย้ง: ยิ่งเราได้รับข้อมูลมากเท่าใด ความรู้ที่จำเป็นน้อยลงที่เราดูเหมือนจะซึมซับ— มักจะส่งผลที่เลวร้ายในระยะยาว คำเตือนของพระเจ้าผ่าน โสเสยาเป็นจริงอย่างแน่นอน!

แดเนียล

ความรู้และความเข้าใจ—หรือข้อมูลที่ไม่มีความหมาย?

บทบรรณาธิการที่ชาญฉลาดในหนังสือพิมพ์ระดับชาติยอดนิยมกล่าวว่า “ด้วยหนังสือใหม่เกือบ 1,000 เล่มที่ตีพิมพ์ในสหรัฐอเมริกาในแต่ละสัปดาห์ ความกดดันในการรับทราบข้อมูลมีน้ำหนักมาก แต่มีความแตกต่างระหว่างข้อมูลและภูมิปัญญา” (เน้นเพิ่มเติม)

ตัวเลขปัจจุบันในสหราชอาณาจักรมีหนังสือใหม่ประมาณ 300 เล่มที่ตีพิมพ์ในแต่ละวัน ไม่ต้องพูดถึงข้อมูลจำนวนมหาศาลที่มีอยู่ทั่วโลกผ่านเทคโนโลยีใหม่

เห็นได้ชัดว่าความเข้าใจและข้อมูลไม่ได้มีความหมายเหมือนกัน ฟรานซิส พิม อดีตรัฐมนตรีต่างประเทศอังกฤษเขียนว่า

“ภาพที่เราเห็นทางโทรทัศน์สะท้อนเพียงอาการและผลของปัญหาเท่านั้น . . . เมื่อเราเห็นเหตุการณ์ในโลกที่นักวิจารณ์บรรยาย นั้นไม่ได้นำไปสู่ความเข้าใจ แต่นำไปสู่ปฏิริยาทางอารมณ์และการได้มาซึ่งความรู้ทั่วไปเท่านั้น”

ดังนั้น ทั้งๆ ที่ข้อมูลมีจำนวนมากขนาดนี้ ก็มีความว่างเปล่าอยู่ ความรู้ข้อมูลเพียงอย่างเดียวจะไม่ทำ นักเขียนชาวอเมริกัน ซอล เบลโลว์ กล่าวถึงปัญหาพื้นฐานนี้ว่า “ข้อมูลมีอยู่ในหนังสือพิมพ์รายวัน เราได้รับแจ้งเกี่ยวกับทุกสิ่ง เราไม่รู้อะไรเลย”

นี่คือจุดที่พระคัมภีร์เข้าสู่ภาพ พระวจนะของพระเจ้าที่ได้รับการดูแลเป็นแหล่งความรู้ที่ถูกต้องทั้งหมด พระคัมภีร์ให้กรอบที่เหมาะสมของความรู้ที่จำเป็นซึ่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์อื่น ๆ ทั้งหมดเป็นที่เข้าใจอย่างเหมาะสม หากปราศจากรากฐานที่สำคัญนี้ เราก็อยู่ในความสับสนวุ่นวาย—ถูกนำท่วมอย่างต่อเนื่องด้วยข้อมูลจำนวนมากที่เราไม่สามารถเข้าใจหรือเข้าใจได้อย่างเต็มที่

แต่เมื่อเรามีรากฐานที่ถูกต้อง พระเจ้าจะทรงเปิดเผยความรู้ทางวิญญาณที่น่าตื่นเต้นและลึกซึ้งแก่ผู้ที่เชื่อและเชื่อฟังพระองค์

พระคัมภีร์บอกอะไรเราเกี่ยวกับ “ความรู้”?
เราเริ่มการศึกษาอย่างเป็นทางการด้วยข้อความสำคัญหลายข้อ

พระเจ้าเป็นหวังสิ่งที่เรารู้หรือไม่? การขาดความรู้ที่ถูกต้องมีผลอย่างไร?

“ประชากรของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้” (โฮเซยา 4:6)

แม้ว่าเราจะเข้าถึงพระคัมภีร์ได้ดีกว่าคนรุ่นก่อนๆ
แต่เราให้ความสนใจเพียงเล็กน้อยกับเนื้อหาในพระคัมภีร์—ด้วยผลลัพธ์ที่ทำลายล้าง โสโลมอนเตือนเราว่า
“มีทางหนึ่งซึ่งมนุษย์คู่เหมือนถูก แต่ปลายทางเป็นทางแห่งความตาย” (สุภาษิต 14:12; 16:25)

แต่ความรู้พิเศษอะไรที่ขาดหายไป?

“ไม่มีความจริงหรือความเมตตาหรือความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าในแผ่นดิน” (โฮเชยา 4:1)

“พวกปุโรหิตไม่ถามอีกต่อไปว่า ‘พระเจ้าอยู่ที่ไหน?’

บรรดาผู้รักษารธรรมบัญญัติไม่มีความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับเรา” (เยเรมีย์ 2:8, แก้ไขภาษาอังกฤษ ไปเบิล)

เมื่อทรงสร้างพระเจ้าให้มนุษย์มีความสามารถที่จะได้รับความรู้ทางวัตถุ
อันที่จริงในสมัยของเราเราได้สะสมมันไว้ในความอุดมสมบูรณ์ที่ไม่เคยคาดฝันมาก่อน
สิ่งที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าคือการที่เราขาดความรู้พื้นฐานทางวิญญาณอย่างน่าสมเพช ความรู้ของอัครสาวก
เปาโลแม่นยำเพียงไรที่ว่าคนมากเกินไปมักจะ “แคเนียลเรียนรู้เสมอและไม่มีทางรู้ความจริง!” (2 ทิโมธี 3:7)

อะไรคือผลที่ตามมาของการเพิกเฉยต่อความรู้ที่เปิดเผย?

“เพราะเจ้าปฏิเสธความรู้ ข้าก็จะปฏิเสธเจ้าเช่นกัน . . . เพราะเจ้าลืมกฎแห่งพระเจ้าของเจ้า เราจะลืมลูกๆ
ของเจ้าด้วย” (โฮเชยา 4:6)

การเพิกเฉยหรือปฏิเสธความรู้ทางวิญญาณที่เปิดเผยทำให้เราเห็นห่างจากพระเจ้า
ตัดเราออกจากการนำทางของพระองค์ กฎของพระเจ้า
แหล่งที่มาหลักของความเข้าใจว่าเราควรดำเนินชีวิตอย่างไร ทำงานเป็นพลังฝ่ายวิญญาณในโลก (โรม 7:14)
ไม่ว่าเราจะรับรู้หรือไม่ก็ตาม กฎหมายนั้นบังคับตนเองได้
มนุษยชาติต้องชดใช้โทษอย่างหนักสำหรับการทำลายมัน
เราเห็นหลักฐานแสดงขึ้นทุกวันในรายงานของสื่อเกี่ยวกับความทุกข์ทรมานของมนุษย์ (เทียบกับเยเรมีย์
2:19)

พระคัมภีร์นิยามความบาปว่าเป็นการละเลย (1 ยอห์น 3:4) — ฝ่าฝืนหรือปฏิเสธกฎของพระเจ้า—
แล้วกำหนดโทษสำหรับการละเลยกฎหมาย ในท้ายที่สุด “ค่าจ้างของบาปคือความตาย”—พินาศเป็นนิรันดร์
(โรม 6:23; มัทธิว 10:28)—แต่ผลที่ตามมาทันทีคือความทุกข์ยากที่เราเห็นในโลก อย่างไรก็ตาม
พระเจ้าปรารถนาที่จะให้ชีวิตนิรันดร์ในอาณาจักรของพระเจ้าแก่ทุกคนที่จะตอบสนองต่อคำสั่งสอนของพร
องค์ (สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม โปรดขอหนังสือเล่มเล็ก The Road to Eternal Life ฟรีของเรา)

ความรู้พื้นฐานที่ทุกคนต้องการ

“ทำไม ในเมื่อเรามีการศึกษาที่ดีขึ้นมาก เราจึงทำ ฐึ้น้อย?” —ไซมอน เฮฟเฟอร์

ศาสตราจารย์ชาวอเมริกัน E.D. Hirsch Jr. เข้าใจถึงลักษณะสำคัญของปัญหาความรู้ของเรา เขาให้ความเห็นในคำนำของหนังสือ Cultural Literacy ของเขาว่า “การรู้หนังสือทางวัฒนธรรมคือการมีข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นต่อการเติบโตในโลกสมัยใหม่”

นอกเหนือจากความรู้ด้านวัตถุพื้นฐานที่เราต้องการเพื่อความอยู่รอด เราแต่ละคนต้องการความเข้าใจทางวิญญาณและความเข้าใจลึกซึ้งถึงความรู้พิเศษที่พระเจ้าเท่านั้นที่เปิดเผยเท่านั้น หากปราศจากรากฐานทางจิตวิญญาณที่เป็นรูปธรรม ความเข้าใจตามธรรมชาติพื้นฐานของเราจะไม่เพียงพอในการแสดงให้เราเห็นถึงวิถีดำเนินชีวิตที่สมบูรณ์และสมบูรณ์อย่างแท้จริงที่นี้และเดี๋ยวนี้—
ไม่ต้องพูดถึงโอกาสที่หาที่เปรียบมิได้ของชีวิตนิรันดร์ในอาณาจักรของพระเจ้า!

การได้มาซึ่งความรู้เป็นไปโดยอัตโนมัติกับมนุษย์ มันเป็นหน้าที่ของประสาทสัมผัสทั้งห้าของเรา แก่นของปัญหาคือการเรียนรู้ที่เราได้รับนั้นสอดคล้องกับกรอบงานที่พระเจ้าเปิดเผยหรือไม่

เราควรประเมินความสำเร็จของมนุษย์อย่างไร?

มุมมองของพระเจ้าคืออะไร?

“พระยาห์เวห์ตรัสดังนั้นว่า ‘อย่าให้ปราชญ์อวดในสติปัญญาของตน อย่าให้ชายฉกรรจ์อวดกำลังของตน หรือให้เศรษฐีอวดในทรัพย์สมบัติของเขา’” (เยเรมีย์ 9:23) เกรงว่าสิ่งนี้จะเข้าใจผิด พระเจ้าไม่ได้ขัดขวางการมีสติปัญญาหรือความมั่งคั่งของเรา พระคัมภีร์บอกเล่าเรื่องราวของคนชอบธรรมหลายคนที่ฉลาดและมั่งคั่ง แต่พวกเขาไม่—และประเด็นที่กล่าวในที่นี้คือ เราควรมี—มาตรฐานที่สูงกว่ามาตรฐานทางปัญญาหรือวัตถุเท่านั้น

ในทางกลับกัน พระเจ้าชมเชยผู้คนเพื่ออะไร?

“แต่ให้ผู้ที่สง่าราศีในสิ่งนี้ ว่าเขาเข้าใจและรู้จักเรา ว่าเราคือพระเจ้า สำแดงความเมตตา ความยุติธรรม และความชอบธรรมในแผ่นดินโลก พระเจ้าตรัสว่าเพราะสิ่งเหล่านี้เราพอใจ” (ข้อ 24)

รู้จักพระเจ้า: นี่คือนิยามที่จำเป็นมากที่สุดที่โลกปฏิเสธ มันมีต้นกำเนิดในความอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างแท้จริง เฉพาะชายและหญิงที่ถ่อมตนเท่านั้นที่สามารถมองข้ามตนเองเพื่อเข้าใจค่านิยมที่พระเจ้าเปิดเผย

มนุษยชาติต้องชดใช้โทษอย่างหนักสำหรับการละเมิดกฎหมายของพระเจ้า
เราเห็นหลักฐานที่แสดงเป็นละครในรายงานของสื่อทุกวัน

พระเยซูคริสต์ทรงบอกสถานะของพระองค์เกี่ยวกับคุณค่าของความรู้ทางวิญญาณอย่างไร?

“แต่ตาของเจ้าย่อมเป็นสุขที่ได้เห็น และหูของเจ้าเป็นสุขเพราะพวกเขาได้ยิน

เราบอกความจริงแก่ท่านว่าผู้เผยพระวจนะและผู้ชอบธรรมจำนวนมากปรารถนาจะเห็นสิ่งที่ท่านเห็นแต่ไม่ได้เห็น และได้ยินสิ่งที่ท่านได้ยินแต่ไม่ได้ยิน” (มัทธิว 13:16-17)

การรู้จักพระวจนะของพระเจ้าเป็นความรู้ที่ประเมินค่าไม่ได้!

เป็นรากฐานที่แท้จริงในการทำความเข้าใจความรู้อื่น ๆ ทั้งหมดและต่อต้านข้อมูลเท็จที่เราเห็นเกี่ยวกับเรา

ข้อมูลที่ผิดและการบิดเบือนข้อมูลเกี่ยวกับพระเจ้าและพระคัมภีร์

“ข้อมูลบิดเบือนเกิดขึ้นตั้งแต่ที่งูให้ผลแอปเปิ้ลของเอวาให้กับเอวา” —อลิซาเบธ พอนด์

ยกเว้นบางที สำหรับการสันนิษฐานว่ามันคือแอปเปิ้ล นักเขียนอลิซาเบธ

พอนด์มีมุมมองที่ถูกต้องในบทความเด่นใน The Christian Science Monitor เธอเสริมว่า:

“การบิดเบือนข้อมูลคืออะไร? พูดย่างๆ ก็คือ การจงใจปลุกฝังเรื่องการเมืองเท็จหรือทำให้เข้าใจผิด ข้อมูลที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของประชาชนหรือชนชั้นสูง ไม่ใช่แค่ข้อมูลที่ผิด หรือข้อมูลที่ผิดพลาด . . มันถูกฝังข้อมูลที่มิแหล่งที่มาเป็นความลับหรือปลอมแปลง” มุมมองนี้มีให้เห็นในพระคัมภีร์

เวลาของเราถูกทำเครื่องหมายด้วยความเขลาอย่างมากเกี่ยวกับสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวจริงๆ

เราเห็นว่านักเขียนและผู้พูดบางคนสามารถพูดเกือบทุกอย่างเกี่ยวกับพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์และโน้มน้าวให้บางคนเชื่อ

เราได้รับการบอกเล่าต่างๆ นานาว่ายูดาส อิสคาริโอทเป็นผู้บริสุทธิ์จากพระโลหิตของพระคริสต์

การขโมยของในร้านไม่ใช่บาป อุปมาของพระเยซูเป็นหายนะทางศีลธรรม

พระองค์ทรงศึกษาโยคะในตะวันออกไกล เปาโลเป็นผู้ก่อตั้งศาสนาคริสต์อย่างแท้จริง ทั้งหมดนี้

ความคิดที่บิดเบือนไปในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาโดยนักคิดทางศาสนาที่เข้าใจผิด

นี่คือยุคแห่งการบิดเบือนทางจิตวิญญาณ ผู้คนจะไม่และไม่อ่านพระคัมภีร์ด้วยตนเอง
หลายคนพอใจที่จะยอมรับมุมมองและความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่เรียกว่าค่อนข้างลำเอียงในมุมมองของพ
วกเขา

ทำไมมนุษย์ปฏิเสธความรู้ของพระเจ้า

ใครคือที่มาของข้อมูลเท็จและการบิดเบือนข้อมูล—ไม่ว่าจะเป็นความรู้ในพระคัมภีร์หรือทางโลก?

“... พระเจ้าแห่งยุคนี้”ได้ทำให้มืดบอด [จิตใจของผู้ที่กำลังจะพินาศ]” (2 โครินธ์ 4:4)

ฉบับคิงเจมส์แปลวลีเดียวกันนี้ว่า "พระเจ้าของโลกนี้"

คริสเตียนสมัยใหม่หลายคนรู้สึกไม่สบายใจอย่างยิ่งกับความเป็นจริงของซาตาน
และเรื่องราวในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเผชิญหน้าของพระเยซูคริสต์กับวิญญาณที่ชั่วร้าย
ซึ่งพระคัมภีร์เรียกปีศาจ แต่ไม่ช้าก็เร็วเราต้องตกลงกับความจริงแห่งคำพยานส่วนตัวของพระคริสต์
พระองค์ตรัสตามข้อเท็จจริงว่า “ข้าพเจ้าเห็นซาตานตกจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ” (ลูกา 10:18)

คัมภีร์ไบเบิลเปิดเผยว่าซาตานเป็นเทพเจ้าแห่งยุคนี้ และในเวลานี้คือโลกของเขา

เป็นผลโดยตรงจากการหลอกลวงที่อัครสาวกเปาโลบรรยายไว้ (2 โครินธ์ 4:4)

คัมภีร์ไบเบิลพรรณนาถึงสภาพทางวิญญาณในยุคปัจจุบันของมนุษย์อย่างไร?

“... พระเยซู... สละพระองค์เองเพื่อบาปของเรา
เพื่อพระองค์จะทรงช่วยเราให้พ้นจากยุคชั่วร้ายในปัจจุบันนี้ ” (กาลาเทีย 1:3-4)

ฉบับคิงเจมส์แปลวลีสำคัญว่า "โลกที่ชั่วร้ายในปัจจุบันนี้"

ดังนั้นพระเจ้าแห่งโลกนี้จึงทรงทำให้ชาวโลกมืดบอดผ่านการหลอกลวงหลายอย่างของพระองค์ (เทียบกับ 1
ยอห์น 5:19) แต่เราได้รับสัญญาว่าการปลดปล่อยจากสวสวรรค์มิให้เรา

เรากำลังพูดถึงใคร ใครเป็นผู้รับผิดชอบจริง ๆ สำหรับการหลอกลวงครั้งใหญ่ที่ล้อมรอบโลกนี้?

“ดังนั้น พญานาคใหญ่จึงถูกขับออกไป ในสมัยโบราณที่เรียกว่ามารและซาตาน ผู้หลอกลวงคนทั้งโลก”
(วิวรณ์ 12:9)

ซาตานเป็นเทวดาที่ตกสู่บาป ในฐานะลูซิเฟอร์ผู้ชอบธรรม (หมายถึง “ผู้ให้แสงสว่าง”) เขาเคยอยู่ที่บัลลังก์ของพระเจ้า แต่เขาเปลี่ยนจากวิถีของพระเจ้าไปสู่วิถีชีวิตที่ต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง และในที่สุดเขาก็เต็มไปด้วยความไร้สาระ ความริษยา และความโลภ สองบทในพระคัมภีร์กล่าวถึงที่มาของมารและการกบฏต่อพระเจ้าในภายหลัง (เปรียบเทียบอิสยาห์ 14:12-15 กับเอเสเคียล 28:11-16 อย่างระมัดระวัง)

อิทธิพลของซาตานมีมากมายเพียงใด?

“... โลกทั้งโลกอยู่ภายใต้อิทธิพลของมารร้าย” (1 ยอห์น 5:19)

คนส่วนใหญ่คิดว่าโลกเป็นสถานที่ที่ค่อนข้างดีหรืออย่างน้อยก็เป็นกลางในอิทธิพลของมัน แต่พระคัมภีร์เปิดเผยว่าซาตานเป็นเทพเจ้าแห่งยุคนี้ และในเวลานี้ โลกนี้เป็นของเขา นำเสรีภาพที่การหลอกลวงของเขาแพร่หลายมากจนน้อยคนนักที่จะตระหนักถึงขอบเขตที่โลกยอมรับการบิดเบือนข้อมูลและความรู้ที่บิดเบือนของเขา

ซาตานเข้าใจลึเอวา (“มารดาของทุกคน”) ในสวนเอเดนอย่างไร?

“แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าเมื่องูล่อลวงเอวาด้วยอุบายของเขา
จิตใจของท่านจะเสียหายจากความเรียบง่ายซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์” (2 โครินธ์ 11:3)

พระเจ้าเปิดเผยความรู้ฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงแก่อาดัมและเอวา จากนั้น ซาตานที่ปลอมตัวเป็นงูทำให้เอวา สงสัยความจริงของพระเจ้าผู้สร้าง เธอเกลี้ยกล่อมสามีให้เข้าร่วมในการไม่เชื่อฟังในเวลาต่อมา— กินผลไม้ต้องห้าม แท้จริงแล้วพระเจ้าตรัสกับอาดัมว่า “เจ้าไม่ควรฟังเสียงภรรยาของเจ้า” (ปฐมกาล 3:17) ซาตานได้บิดเบือนพระเจ้า! เขาโกหกเอวาเกี่ยวกับชะตากรรมสุดท้ายของเธอ “เจ้าจะไม่ตายอย่างแน่นอน” งูกล่าว (เปรียบเทียบข้อ 1-7)

ในการหลอกลวงเอวา มารให้การรับรองอะไรกับเธอ?

“เพราะว่าพระเจ้ารู้ว่าในวันที่คุณกินดวงตาของคุณจะสว่างขึ้น และคุณจะเป็นเหมือนพระเจ้า รู้ดีชั่ว”
(ข้อ 5)

การยกยอกเฝ้าของเอวาของซาตานเป็นเรื่องจริง ตาของพวกเขาเปิดกว้างต่อความรู้ความดีและความชั่ว “แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสว่า คุณเถิด ชายผู้นั้น ได้กลายเป็นเหมือนหนึ่งในพวกเราแล้ว ที่จะรู้จักความดีและความชั่ว” (ข้อ 22)

แนวโน้มที่โชคร้ายของการปฏิเสธคำสั่งสอนของพระเจ้าซึ่งกำหนดขึ้นในเวลาที่มีมนุษย์เริ่มต้นขึ้น

ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงมาจนถึงทุกวันนี้ โลกนี้เต็มไปด้วยความจริงและความเท็จ ทั้งดีและชั่ว
มารฉลาดแกม โกงผสมถูกกับผิด บ่อยครั้งที่ผู้คนไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างที่สำคัญได้
พระเจ้าต้องเปิดเผย สำหรับการเปิดเผยนั้น พระคำของพระองค์จำเป็น
เป็นรากฐานของความรู้ที่แท้จริงทั้งหมด!

อะไรคือเหตุผลหนึ่งที่พระเยซูคริสต์เสด็จเข้ามาในโลก?

“ตราบเท้าที่เด็กๆ ได้รับส่วนเนื้อและเลือด พระองค์เอง [พระเยซู] ก็มีส่วนเช่นเดียวกัน โดยความตาย
พระองค์จะทรงทำลาย [ผู้ไม่มีอำนาจ New American Standard Bible] ผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย นั่นคือ
ปีศาจ” (ฮีบรู 2:14)

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เป็นการเสียสละที่สมบูรณ์แบบสำหรับบาปของมนุษยชาติ
พระองค์ทรงชดใช้โทษประหารชีวิตให้เราและมอบของขวัญแห่งชีวิตนิรันดร์แก่มนุษยชาติ
การกระทำนี้เอาชนะจุดประสงค์ของซาตานและเป็นขั้นตอนแรกที่สำคัญของความรอดซึ่งสามารถเพิ่มความ
รู้ทางวิญญาณเพิ่มเติมได้

วิธีได้รับความรู้จากพระเจ้า

ใครเป็นแหล่งที่มาของความรู้ที่ถูกต้องทั้งหมด?

“เพราะว่าพระเจ้าประทานปัญญา และความรู้และความเข้าใจมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์” (สุภาษิต
2:6 ฉบับสากลใหม่)

พระเจ้าคือนักการศึกษาที่ยิ่งใหญ่! ในความเป็นจริง ความรอดเป็นเรื่องของการศึกษาเป็นส่วนใหญ่
โลกนี้เต็มไปด้วยค่านิยมเท็จ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ชัดเจนว่าจะต้องนำคุณค่าของพระคัมภีร์กลับคืนมา
ความรู้ที่เชื่อถือได้เกี่ยวกับค่านิยมที่แท้จริงเหล่านี้มาจากแหล่งเดียวเท่านั้น—พระวจนะของพระเจ้า
พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ พระเจ้าแจ้งมาตรฐานของพระองค์แก่เราผ่านทางพระคัมภีร์

ถึงกระนั้นก็ต้องกล่าวในที่นี้ว่าถึงแม้วโรวรณ์ของพระเจ้า พระคัมภีร์ไบเบิล
เป็นรากฐานของความรู้ที่ถูกต้องทั้งหมด แต่ก็ไม่ได้มีความรู้ทั้งหมด ความรู้ที่เป็นประโยชน์อื่น ๆ
ของมนุษย์อาจสร้างขึ้นบนรากฐานที่มั่นคงและมั่นคง

ความรู้ที่หลอกลวงทั้งหมด—ความรู้ที่ไม่ได้สร้างจากพระวจนะของพระเจ้า—
จะล้มเหลวและหายไปในที่สุด

อะไรคือคุณแจสำคัญประการหนึ่งในการได้มาซึ่งความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า?

“ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้ารับคำของเรา และเก็บคำสั่งของเราไว้ในตัวเจ้า เพื่อเจ้าจะเงี่ยหูฟังปัญหา
และตั้งใจแน่วแน่ในความเข้าใจ เออ ถ้าเจ้าร้องหาความเข้าใจ และเปล่งเสียงของเจ้าเพื่อความเข้าใจ

ถ้าเจ้าแสวงหาเธออย่างเงิน และค้นหาเธอเหมือนหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ แล้วท่านจะเข้าใจความยำเกรงพระเจ้า และพบความรู้ของพระเจ้า” (ข้อ 1-5)

การหาสมบัติและแสวงหาทางของพระเจ้าอย่างจริงจังสรุปสาระสำคัญของข้อนี้ พระเยซูคริสต์ทรงสะท้อนหลักการอันล้ำเลิศนี้ในคำเทศนาบนภูเขาว่า “ผู้ที่หิวกระหายความชอบธรรมย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะอิ่ม” (มัทธิว 5:6) พันธสัญญาใหม่สร้างขึ้นบนพันธสัญญาเดิม ซึ่งจะชี้ไปที่พันธสัญญาใหม่ หนึ่งในไม่สมบูรณ์และไม่เพียงพอ โดยที่อื่น กษัตริย์เดวิดเขียนว่า “พระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์เป็นความชอบธรรม” (สดุดี 119:172) การเชื่อฟังและความชอบธรรมส่งเสริมซึ่งกันและกัน

เพื่อจะเชื่อฟังพระเจ้า เราจำเป็นต้องมีคุณสมบัติอะไรบ้าง?

“ความยำเกรงพระเจ้าเป็นบ่อเกิดของความรู้ .” (สุภาษิต 1:7).

ความเกรงกลัวพระเจ้าไม่ใช่ความเกรงกลัวโลกหรือความเกรงกลัวมนุษย์ ซึ่ง “ทำให้เกิดบ่วง” (สุภาษิต 29:25) ลักษณะสำคัญของความเกรงกลัวพระเจ้าคือการวางใจและวางใจในพระองค์

บ่อยครั้งที่ความกลัวของเราไม่จำเป็น พระเจ้าบอกเราว่า “เราเองต่างหากที่ เป็นผู้ปลอบโยนคุณ เจ้าเป็นใครเล่าที่เจ้าควรกลัวชายที่จะตาย และบุตรของมนุษย์ที่จะเป็นดังหญ้า? และท่านล้มพระยาห์เวห์ผู้ทรงสร้างของท่าน ผู้ทรงชิงฟ้าสวรรค์และวางรากฐานของแผ่นดินโลก” (อิสยาห์ 51:12-13)

พระเจ้าเป็นผู้สร้างของเรา พระองค์ทรงสร้างเราและถึงแก่อ้อมของเรา เราเป็นหนี้การดำรงอยู่ของเรากับพระองค์ เราควรกลัวผลที่จะตามมาจากการเพิกเฉยต่อคำสอน คำแนะนำ และพระบัญญัติของพระองค์ที่เปิดเผยผ่านพระวจนะของพระองค์

โลกนี้เต็มไปด้วยความนิยมเท็จ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ชัดเจนว่าจะต้องนำคุณค่าของพระคัมภีร์กลับคืนมา
คนกลุ่มใดต้องการความเกรงกลัวพระเจ้าเป็นพิเศษ?

“สุภายิตของโซโลมอนราชโอรสของเดวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอล คือ ให้ความรู้จักปัญญาและคำสั่งสอน
เข้าใจถ้อยคำแห่งความเข้าใจ รับคำสั่งสอนแห่งปัญญา ความยุติธรรม ความยุติธรรม และความเที่ยงธรรม
ให้ความรู้และความรอบคอบแก่ชายหนุ่ม” (สุภายิต 1:1-4)

เยาวชนชายหญิงของเรา—คนรุ่นต่อไป—จะเป็นผู้กำหนดอนาคตในไม่ช้า
ความรู้ที่แน่นอนของพระคัมภีร์เท่านั้นที่สามารถช่วยให้พวกเขารับมือกับความท้าทายของสหัสวรรษใหม่ได้
เราควรรู้สึกขอบคุณเพียงใดที่เราและพวกเขามีคำแนะนำทางจิตวิญญาณที่เชื่อถือได้ซึ่ง
“เขียนไว้สำหรับคนรุ่นอนาคต” (สดุดี 102:18, แก่ใจพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษ)

ความรู้ของพระเจ้าเปิดเผยในสองส่วน

“ชุมชนคริสเตียนมีความคิดแตกแยกเกี่ยวกับหนังสือเรียน” —จอห์น เวนแฮม

คนส่วนใหญ่ทราบดีว่าพระคัมภีร์ประกอบด้วยเนื้อหาที่เป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งนำเสนอเป็นสองส่วน
ตามเนื้อผ้าพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ ในบางแง่มุม
คำศัพท์นี้ทำให้เข้าใจผิดเพราะได้ทำให้บางคนปฏิเสธการทรงเปิดเผยส่วนใหญ่ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าอย่างละเอียด
ถี่ถ้วน
พันธสัญญาเดิมได้รับการตัดสินว่ามีค่าน้อยกว่าหรือแม้กระทั่งล้าสมัยโดยนักเทววิทยาและผู้นำทางศาสนา
บางคนเพราะแก่กว่า

หลายคนมีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระคัมภีร์ฮีบรู จอห์น เวนแฮม
นักเขียนชาวอังกฤษและนักวิชาการด้านพระคัมภีร์เขียนว่า
“เรามีคำสอนที่ผิดพลาดมาหลายปีจนแม้แต่คนฉลาดก็มักจะเชื่อจริงๆ
ว่าพระคัมภีร์ทั้งสองเล่มเป็นตัวแทนของมุมมองที่ขัดแย้งกันอย่างไม่อาจตกลงกันได้
พันธสัญญาเดิมเป็นพระเจ้าแห่งพระพิโรธและ

พันธสัญญาใหม่เป็นพระเจ้าแห่งความรัก” (พระคริสต์กับพระคัมภีร์, หน้า 19)

บางคนสรุปว่าพันธสัญญาเดิมนั้นเก่า—และด้วยเหตุนี้จึงล้าสมัยหรือทรุดโทรม—
และด้วยเหตุนี้จึงถูกแทนที่ด้วยพันธสัญญาใหม่ การกำหนด “พันธสัญญาเดิม” และ “พันธสัญญาใหม่”
พบได้ในบางที่ในการแปลพระคัมภีร์บางฉบับ แต่คำว่า “พันธสัญญาเดิม” ที่แปลว่า คำว่า “พันธสัญญา” ด้วย
พระคัมภีร์เหล่านี้พูดถึงพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ (จะอธิบายอย่างละเอียดในบทความต่อไป)—
ไม่เกี่ยวกับหนังสือในพระคัมภีร์ไบเบิล ถ้าคุณเคยมีชีวิตอยู่เมื่อ 2,000 ปีก่อน และถามอัครสาวกเปโตร
เปาโล และขอคำแนะนำเกี่ยวกับ “พันธสัญญาเดิม” หรือ “พันธสัญญาใหม่” พวกเขาคงไม่รู้ว่าคุณกำลังพูดถึงอะไร

คำศัพท์เหล่านี้ถูกสร้างขึ้นโดยผู้ชายเป็นเวลานานหลังจากที่หนังสือพระคัมภีร์ถูกเขียนขึ้น ไม่มีการใช้ “พันธสัญญาใหม่” ในพระคัมภีร์ภาคภาษากรีกในสมัยแรกจนกระทั่งหนึ่งศตวรรษหรือมากกว่านั้นหลังจากความตายของเหล่าอัครสาวก

พระคัมภีร์ส่วนใหญ่ประกอบด้วยพันธสัญญาเดิม ที่จริง พระวาทะของพระเจ้าส่วนใหญ่ประกอบขึ้นจากพระคัมภีร์ภาคภาษาฮีบรู—เกือบร้อยละ 80 ของคำในคัมภีร์ไบเบิล 773,000 คำ นอกจากนี้ พันธสัญญาใหม่ยังมีข้อความอ้างอิงและการอ้างอิงหรือพาดพิงถึงพระคัมภีร์เดิมประมาณ 600 ข้อ

ในแง่นั้น

มันสมเหตุสมผลไหมที่โลกคริสเตียนสมัยใหม่ส่วนใหญ่มองว่าเนื้อหาของพันธสัญญาเดิมว่าด้อยกว่าหรือขัดแย้งกับพระคัมภีร์ใหม่ มีเหตุผลหรือไม่ที่จะเพิกเฉยต่อประวัติศาสตร์การทรงเปิดเผยของพระเจ้า วิถีชีวิตที่ทรงเปิดเผย และคำสัญญาในพระคัมภีร์ภาคภาษาฮีบรูเหล่านี้?

ดังที่ Walter Kaiser กล่าวไว้ในหนังสือของเขา Towards Discovering the Old Testament “คริสตจักรปฏิเสธการเปิดเผยที่จารึกไว้ของพระเจ้าสามในสี่—เป็นคำสอนในพระคัมภีร์จำนวนมหาศาล—ถ้าเธอยังคงสร้างศาสนศาสตร์ทั้งหมดของเธอจากพันธสัญญาใหม่ ในขณะที่ละเลยความละเอียดอย่างละเอียด พันธสัญญาเดิม. การปฏิบัตินี้จะทิ้ง . . . ความไม่สมดุลในงานสอนของเธอ เธอต้องกลับไปใช้พระคัมภีร์เดิมที่ให้ผลกำไรและเป็นประโยชน์” (หน้า 29)

อภิธานศัพท์

อัครสาวก: บทบาทเฉพาะของนักบวชในอดีตมีเพียงไม่กี่คน แท้จริงแล้ว "หนึ่งส่ง" แต่สำหรับวัตถุประสงค์เฉพาะ: เพื่อส่งข้อความ ในพันธสัญญาใหม่หมายถึงทูตพิเศษหรือผู้ส่งสารแห่งข่าวประเสริฐ ผู้ส่งสารพิเศษจากพระเจ้า (ลูกา 11:49; วิวรณ์ 18:20); โดยเฉพาะอย่างยิ่ง 12 รุ่นดั้งเดิม (ปีเตอร์ จอห์น แอนดรูว์ ฯลฯ) รวมถึงพอล บาร์นาบัส และคนอื่นๆ อีกสองสามคน พระเยซูคริสต์ถูกเรียกว่าอัครสาวก (ฮีบรู 3:1)

พระกิตติคุณ:

ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรอันเป็นนิจของพระเจ้าที่จะสถาปนาบนแผ่นดินโลกหลังจากการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ และวิธีที่เราจะเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรนั้น ข่าวสารนี้เป็นศูนย์กลางของคำสอนของพระเยซูคริสต์และอัครสาวก คำนี้ใช้ประมาณ 100 ครั้งในพันธสัญญาใหม่

ความรู้: ข้อมูลที่หลากหลายของบุคคล คุณลักษณะของพระเจ้า (โรม 11:33); สิ่งที่เราจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับพระเจ้า (โฮเซยา 4:6) ผู้เผยพระวจนะหลัง: อิสยาห์ เยเรมีย์ และเอเสเคียล;

เรียกว่า "หลัง" เพื่อแยกความแตกต่างทั้งสามและหนังสือตามลำดับจากหนังสือของผู้เผยพระวจนะ "ในอดีต": ซามูเอลและกษัตริย์

ผู้เผยพระวจนะที่สำคัญ: อิชยาห์ เยเรมีย์ และเอเสเคียล; เรียกว่า "วิชาเอก"

เพื่อแยกความแตกต่างทั้งสามและหนังสือตามลำดับจากผู้เผยพระวจนะ "ผู้เยาว์" 12 คน วิชาเอกใช้ในแง่ของหนังสือที่ยาวกว่า และใช้รองในความหมายของหนังสือที่สั้นกว่า

เพนทาทุช: คำภาษากรีกสำหรับหนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์ หนังสือห้าเล่มของโมเสส (penta แปลว่า "ห้า") คำนี้ถูกใช้เมื่อฮีบรูไบเบิล (หรือพันธสัญญาเดิม) เริ่มแปลเป็นภาษากรีกประมาณ 300 ปีก่อนคริสตกาล

ผู้บันทึก: ผู้เจ้านับ เลขานุการ หรือผู้จัดเก็บเอกสาร; ราชอาณาจักร (2 ซามูเอล 8:16) ในโลกยุคโบราณ ผู้บันทึกเป็นสมาชิกของกลุ่มชายที่รู้หนังสือมีอาชีพซึ่งได้รับการฝึกฝนให้รับราชการในราชสำนัก

วิจารณ์: การเปิดเผยพระวจนะของพระเจ้าและแผนการแก่มนุษย์
ในพระคัมภีร์หมายถึงการทำให้สิ่งที่คลุมเครือชัดเจน นำเรื่องที่ซ่อนอยู่มาสู่แสงสว่าง ทำให้บุคคลที่ได้รับเรียก โดยเฉพาะเห็น ได้ยิน รับรู้ รู้ และเข้าใจเรื่องของผู้เป็นเจ้า การเปิดเผยความลึกกลับในพระคัมภีร์ (โรม 16:25)

นักเขียน: ผู้คัดลอกต้นฉบับอย่างเป็นทางการ (โดยเฉพาะฮีบรูไบเบิล); ผู้เก็บเอกสารหรือผู้รักษายันติก สมาชิกของกลุ่มเลขานุการมีอาชีพที่คัดลอกเอกสารทางกฎหมายและเป็นผู้เชี่ยวชาญในการศึกษากฎหมาย (หรือโตราห์) เอสราเป็นอัครทูตผู้ชำนาญ (เอสรา 7:6) พระเยซูทรงยกย่องอาชีพนี้ (มัทธิว 13:52) แต่บ่อยครั้งละเว้นวิธีที่พวกธรรมจารย์ใช้ตำแหน่งและอิทธิพลของตน ซึ่งมักตีความพระคัมภีร์ผิด

โตราห์: สำนวนภาษาฮีบรูที่อ้างถึง "ธรรมบัญญัติ" โดยเฉพาะ ซึ่งหมายถึงหนังสือห้าเล่มของโมเสส ในความหมายที่กว้างกว่านั้น มันหมายถึงการสอนหรือการสอนฝ่ายวิญญาณ

ความเข้าใจ: คุณภาพของการมีวิจารณญาณหรือวิจารณญาณที่ดีในเรื่องทั่วไป
พลังอันชาญฉลาดของความคิดเชิงนามธรรม
ความสามารถในการติดตามหรือติดตามแนวความคิดอย่างมีเหตุผล

ปัญญา : มีประสบการณ์ ความรู้ ความเข้าใจ พร้อมพลังแห่งการประยุกต์ทั้งสามอย่างด้วยความรอบคอบ การปฏิบัติได้จริง คุลยพินิจและกิน;
หัวใจและศูนย์กลางของการตัดสินใจทางศีลธรรมและทางปัญญาที่เหมาะสม
คุณลักษณะที่พระเจ้ามอบให้กับคนของพระองค์ (มัทธิว 12:42) ขณะที่พวกเขาศึกษาพระวจนะของพระองค์ เป็นตัวเป็นตนในหนังสือสุภาษิต

การเปลี่ยนจากศาสดาพยากรณ์สู่พระวรสาร

พระวจนะของพระเจ้าสองส่วนนี้ประสานกันอย่างราบรื่นเพื่อให้การเปิดเผยที่สมบูรณ์ของพระเจ้าแก่มนุษยชาติ แม้ว่าระยะเวลาระหว่างพันธสัญญาใหม่จะมากกว่า 400 ปี งานเขียนของผู้เผยพระวจนะชาวฮีบรูนำหน้างานเขียนของอัครสาวกในลักษณะที่เน้นความเป็นเอกภาพขั้นพื้นฐานของพวกเขา

พิจารณาว่าคำปิดของผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมไหลเข้าสู่คำที่เปิดพันธสัญญาใหม่อย่างราบรื่นอย่างไร มาลาคีย์ ซึ่งโดยทั่วไปถือว่าเป็นผู้เผยพระวจนะชาวฮีบรูคนสุดท้าย พยากรณ์ว่า “เอลียาห์ผู้จะมา” — ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มัทธิว 11:13-14; มาลาคีย์ 4:5-6)

มาระโกซึ่งหลายคนถือว่าเป็นผู้ประพันธ์พระกิตติคุณคนแรก เริ่มตรงที่มาลาคีย์จากไป

โดยอ้างคำพยากรณ์จากมาลาคีย์ 3:1 และอิสยาห์ 40:3 ของผู้ส่งสารที่จะนำหน้าพระเมสสิยาห์ จากนั้น ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (เอลียาห์ที่มาลาคีย์พยากรณ์ไว้)

ได้รับการแนะนำให้รู้จักในฐานะผู้บุกเบิกที่ได้รับการแต่งตั้งของพระเยซูคริสต์

กำหนดทางสำหรับการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์

(น่าสนใจที่จะสังเกตว่าบริบทของบทสุดท้ายของมาลาคีย์ยังบอกเป็นนัยถึงการปรากฏตัวของผู้เผยพระวจนะอีกคนหนึ่ง “ในวิญญานและอำนาจของเอลียาห์” ซึ่งจะมาก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์)

ในการทำงานเดียวกัน มัทธิวเริ่มต้นพระกิตติคุณในฐานะภาคต่อของพันธสัญญาเดิม

โดยให้ลำดับวงศ์ตระกูลของกษัตริย์ฮีบรูและกษัตริย์ที่นำไปสู่การประสูติของพระเยซูคริสต์

จุดประสงค์เฉพาะในมัทธิว 1 สรุปไว้ใน ข้อ 18: “บัดนี้การประสูติของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ . . .”

ทว่าข้อสำคัญ 17 ข้อก่อนข้อความนี้ ทำไม

คนเหล่านี้ประกาศบรรพบุรุษชาวอิสราเอลของพระเยซูคริสต์อย่างกล้าหาญกลับไปหากษัตริย์ดาวิดและแม่แต่ก่อนหน้านี้กับอับราฮัม ถ้อยคำเหล่านี้ของมัทธิวยืนยันความสำคัญของหนังสือฮีบรูไบเบิลภาคก่อนๆ และแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงสร้างรากฐานของพวกเขาอย่างไร

ทำไมพันธสัญญาใหม่เริ่มต้นด้วยลำดับวงศ์ตระกูล?

“หนังสือลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซูคริสต์ บุตรของเดวิด บุตรของอับราฮัม: อับราฮัมให้กำเนิดอิสอัค อิสอัคให้กำเนิดยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดยูดาห์และพี่น้องของเขา . . .

กษัตริย์เดวิดทรงให้กำเนิด โสโลมอนจากนางซึ่งเป็นมเหสีของอูรีอาห์ . . .

โยสียาห์ให้กำเนิดเยโคนิยาห์และพี่น้องของเขาในช่วงเวลาที่พวกเขา [ชนชาติยูดาห์] ถูกพาไปยังบาบิโลน . . .

“คั้งนั้น ทุกชั่วอายุตั้งแต่อับราฮัมถึงเดวิดมีสิบสี่ชั่วคน ตั้งแต่ดาวิดจนถึงเชลยในบาบิโลนมีสิบสี่ชั่วคน และตั้งแต่การเป็นเชลยในบาบิโลนจนถึงพระคริสต์มีสิบสี่ชั่วคน” (มัทธิว 1:1-2, 6, 11, 17)

ข้อ 17

ข้อเหล่านี้อาจถูกมองว่าเป็นการสรุปโดยย่อของประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอลและยูดาห์ พวกเขาส่งข้อความอันทรงพลังในตอนต้นของพันธสัญญาใหม่ว่าเราจะต้องพิจารณาพระคัมภีร์เดิมอย่างเหมาะสม

บทนำทางประวัติศาสตร์ของมัทธิวได้รับการออกแบบเพื่อแสดงลำดับวงศ์ตระกูลตามกฎหมายของพระคริสต์—ว่าพระองค์ทรงเป็นพระสัญญาที่ทำไว้กับอับราฮัม (ปฐมกาล 12:3; 18:18; 22:18; เป็นต้น)

และกษัตริย์ดาวิด (เปรียบเทียบ 2 ซามูเอล 7:16; กิจการ 13:22-23; ลูกา 1:32)

พระกิตติคุณของมัทธิวสร้างขึ้นบนพื้นฐานของพระคัมภีร์ภาคภาษาฮีบรูและมีข้อความอ้างอิงมากมาย ดังนั้นทั้งมัทธิวและมาระโกจึงเชื่อมโยงพันธสัญญาทั้งสองว่าเป็นการเปิดเผยที่สมบูรณ์และครบถ้วน

มัทธิว

ลักษณะที่น่าสนใจของการเปิดเผยของพระเจ้า

ชายและหญิงถูกสร้างขึ้น “ตามแบบพระฉายของพระเจ้า” (ปฐมกาล 1:27)

ภายในถ้อยคำเหล่านี้บ่งบอกถึงแผนการอันน่าอัศจรรย์

จุดประสงค์และความสัมพันธ์ที่พระองค์ทรงประสงค์กับมวลมนุษยชาติ

ลองนึกภาพความสามารถและศักยภาพทั้งหมดที่ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายของพระเจ้ามอบให้เรา—

หน้าที่และความรับผิดชอบทั้งหมด ความสง่างามและของประทานต่างๆ นานาที่จะใช้ในการรับใช้พระองค์

สิ่งที่เราทำได้ก็คือพระเจ้าได้ใช้ "วิธีต่างๆ" ใน "ช่วงเวลาต่างๆ" (ฮีบรู 1:1)

ไม่เพียงเพื่อรักษาพระวาระของพระองค์เท่านั้น แต่ยังเพื่อถ่ายทอดไปยังมนุษยชาติอีกด้วย

พระคัมภีร์มีรูปแบบและสำนวนทางวรรณกรรมมากมาย: กฎหมาย กวีนิพนธ์ สุภาษิต คำทำนาย

ประวัติศาสตร์ พระกิตติคุณทั้งสี่ ประวัติศาสตร์นิจกร จดหมายส่วนตัวและจดหมายทั่วไป ข้อความสั้นทราย

และอื่นๆ มนุษย์เรามีความกระหายในความหลากหลาย

และพระเจ้าได้เห็นว่าความอัศจรรย์แห่งพระวาทะของพระองค์ไม่ได้ลงมาที่เรารูปแบบของโครงสร้างที่นำ
เบื้องหรือรายการสิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำ

พระคัมภีร์เป็นเรื่องราวของผู้คนและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเวลาหลายพันปี พระเยซูและอัครสาวกเป็น
พยานถึงความถูกต้องและการคล้อยจากพระเจ้าของพระคัมภีร์ภาคภาษาฮีบรู
พวกเขาสนับสนุนกฎหมายและคำสัญญาและยึดหลักการสอนตามหลักการพื้นฐาน
พวกเขายังคงรักษารูปแบบการใช้ชีวิต

**พระเยซูคริสต์ทรงยอมรับไหมว่า ข่าวดสารของคัมภีร์ไบเบิลภาษาฮีบรูมีการถ่ายทอดผ่านหน้าวรรณกรรม
ทั่วไปหลายรูปแบบพื้นฐานมากกว่าหนึ่ง?**

“และเริ่มต้นที่โมเสสและผู้เผยพระวาทะทั้งหมด พระองค์ [พระเยซูคริสต์]
ทรงอธิบายแก่พวกเขาในพระคัมภีร์ทั้งหมดเกี่ยวกับพระองค์เอง” (ลูกา 24:27, 44)

พระเยซูทรงรู้จักการแบ่งแยกสามส่วนในพันธสัญญาเดิม: ธรรมบัญญัติ ผู้เผยพระวาทะ และงานเขียน
สดุดีเป็นหนังสือชั้นนำของส่วนนั้นของพระคัมภีร์ที่เรียกว่างานเขียน
ธรรมบัญญัติประกอบด้วยหนังสือห้าเล่มแรก: ปฐมกาล อพยพ เลวีนิติ ตัวเลข และเฉลยธรรมบัญญัติ—
ทั้งหมดเขียนโดยโมเสส

พระคริสต์อ้างถึงกรอบเวลาของพระคัมภีร์ฮีบรูหรือไม่?

“... จากโลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรมสู่โลหิตของเศคาริยาห์.” (มัทธิว 23:35 เทียบลูกา 11:51)

บางครั้งเวลาในพระคัมภีร์วัดจากชีวิตของบุคคลที่โดดเด่น ตัวอย่างเช่น อัครสาวกเปาโลเขียนถึงช่วงเวลา
“ตั้งแต่อัดัมถึงโมเสส” (โรม 5:14) อาเบลเป็นคนชอบธรรมคนแรกที่เสียชีวิต
การฆาตกรรมของเศคาริยาห์เป็นครั้งสุดท้ายที่กล่าวถึงในการจัดหนังสือฮีบรูไบเบิลตามประวัติศาสตร์ของช
าวยิว

พระคริสต์ทรงเชื่อและสนับสนุนเรื่องราวปฐมกาลเกี่ยวกับการสร้างโลกหรือไม่?

“เพราะว่าในสมัยนั้นจะมีความทุกข์ยากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่เริ่มสร้างซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างมาจนถึง
เวลานี้ และจะไม่มีอีกต่อไป” (มาระโก 13:19)

พระคริสต์ทรงยืนยันเรื่องราวทางประวัติศาสตร์อื่นๆ ที่อธิบายไว้ในหนังสือปฐมกาลหรือไม่?

“และในสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย พวกเขา [มีชีวิตอยู่]
เช่นกัน . . . จนถึงวันที่โนอาห์เข้าไปในนาวา และน้ำมาท่วมทำลายพวกเขาทั้งหมด” (ลูกา 17:26-27)

เห็นได้ชัดว่าพระคริสต์ทรงยอมรับการสร้างและนำท่วมตามมูลค่าเป็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ เขาเชื่อและยืนยันคำกล่าวที่พบในหนังสือปฐมกาลอย่างเปิดเผย

พระคริสต์ตรัสอย่างไรเกี่ยวกับบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์ฮีบรู?

“เพราะว่าถ้าท่านเชื่อโมเสส ท่านจะเชื่อเรา เพราะเขาเขียนถึงเรา แต่หากเจ้าไม่เชื่อคำที่เขาเขียนไว้ เจ้าจะเชื่อคำของเราได้อย่างไร?” (ยอห์น 5:46-47)

“... [คุณจะเห็น] อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ และผู้เผยพระวจนะทั้งหมดในอาณาจักรของพระเจ้า” (ลูกา 13:28)

“แต่พระองค์ [พระเยซู] ตรัสกับพวกเขาว่า ‘คุณไม่เคยอ่านสิ่งที่เดวิดทำเมื่อเขาต้องการและหิวหรือ...?’” (มาระโก 2:25)

พระคริสต์ทรงรับทราบและตรวจสอบความถูกต้องของประวัติศาสตร์ของตัวละครนำและเหตุการณ์ในพันธสัญญาเดิม (เปรียบเทียบมัทธิว 11:22-24; 12:41-42; เป็นต้น)

เขารับรองพระคัมภีร์ฮีบรู โดยยอมรับประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์ไบเบิลและอ้างในคำสอนของพระองค์

พวกอัครสาวกก็ทำเช่นเดียวกัน อ่านฮีบรู 11 ซึ่งเรียกว่า "บทแห่งศรัทธา" ของพระคัมภีร์ เป็นบทสรุปสั้น ๆ เกี่ยวกับความเชื่อของคริสตจักรในยุคแรกที่มีต่อผู้นำและเหตุการณ์หลักของพันธสัญญาเดิม

ผู้เขียนพระคัมภีร์ฮีบรู

ในการเขียนพระวจนะของพระองค์เพื่อมนุษยชาติ พระเจ้าใช้ผู้คนจากทุกระดับสังคมและทุกชีวิต:

กษัตริย์ ผู้เผยพระวจนะ นักบวช นักกรานต์ คนเก็บภาษี คนเลี้ยงสัตว์ ชาวประมง

แม้ว่าพระเจ้าจะทรงพอใจพวกเขาทั้งหมด

พระองค์ทรงใช้บุคลิกภาพตามธรรมชาติของมนุษย์เพื่อช่วยถ่ายทอดข่าวสารของพระองค์

เรื่องราวเบื้องหลังของพวกเขาทำให้การอ่านน่าสนใจ

เป็นเรื่องน่าประหลาดใจที่ตัวพระคัมภีร์เองได้เปิดเผยเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้านำพระคัมภีร์มารวมกัน โดยใช้เครื่องมือของมนุษย์

มาเริ่มเรื่องของเราที่เดวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอลที่มีชีวิตอยู่ประมาณ 1,000 ปีก่อนคริสตกาล

สามพันปีต่อมา เรายังคงพูด เขียน และร้องตามถ้อยคำของดาวิด

มีการอ้างถึงอย่างกว้างขวางในสิ่งที่เราเรียกว่าพันธสัญญาใหม่

เขาสร้างวรรณกรรมจำนวนมากที่พระเจ้าเก็บรักษาไว้สำหรับคนรุ่นอนาคต

ใครเป็นนักแต่งเพลงหลักของคำและเพลงของสดุดี?

“นี่เป็นคำพูดสุดท้ายของเดวิด เดวิดบุตรชายของเจสซีกว่าดังนี้ ดังนั้นชายผู้นั้นจึงได้ยกขึ้นไปบนที่สูง ผู้ที่ได้รับการเจิมของพระเจ้าแห่งยาโคบ และนักประพันธ์เพลงสดุดีแห่งอิสราเอล” (2 ซามูเอล 23:1)

“ในวันนั้นเดวิดได้มอบสดุดีบทนี้ไว้ในมือของอาสาฟและพี่น้องของเขา ก่อนเพื่อขอบพระคุณพระเจ้า” (1 พงศาวดาร 16:7)

“[วิบัติแก่เจ้า] ผู้ที่ร้องเพลงอย่างเกียจคร้านไปกับเสียงเครื่องสาย และประดิษฐ์เครื่องดนตรีสำหรับตนเองอย่างเดวิด” (อาโมส 6:5)

“ตอนนี้ดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดี .” (ลูกา 20:42)

“สำหรับเดวิดเองตรัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ .” (มาระโก 12:36)

พระคัมภีร์มีคำกล่าวมากมายเกี่ยวกับความสำเร็จทางดนตรีและวรรณกรรมของเดวิด มีเพลงสดุดีไม่น้อยกว่า 73 เพลงที่มีชื่อของเดวิด

ดูเหมือนว่าบทเพลงสดุดีที่ไม่ได้แสดงไว้หลายบทก็ประพันธ์ขึ้นโดยกษัตริย์องค์นี้เช่นกัน

ทักษะการเล่นพิณของเขาทำให้จิตใจของกษัตริย์ซาอูลสงบลง (1 ซามูเอล 16:14-23)

เดวิดแต่งเพลงคร่ำครวญด้วยหลังจากที่ซาอูลและโยนาธานเสียชีวิตในสนามรบ (2 ซามูเอล 1:17-27; เปรียบเทียบ 3:33-34)

ก็ครั้งแล้วที่ผู้ไม่คุ้นเคยกับพระคัมภีร์กล่าวซ้ำลืที่ว่า “ผู้ยิ่งใหญ่ล้มลงแล้วอย่างไร”

โดยไม่ทราบว่าคุณเขากำลังพูดถึงความเศร้าโศกของดาวิดต่อการเสียชีวิตของซาอูลและโยนาธาน

เดวิดและดนตรีของท่านมีชื่อเสียงมากจนผู้เผยพระวจนะอาโมสกล่าวถึงพวกเขาว่า 300

ปีหลังจากการปกครองของเดวิด (อาโมส 6:5)

อะไรคือที่มาของแรงบันดาลใจของเดวิด?

“พระวิญญาณของพระเจ้าตรัสโดยข้าพเจ้า และพระวณะของพระองค์อยู่ที่ลิ้นของข้าพเจ้า” (2 ซามูเอล 23:2)

เหล่านี้เป็น “ถ้อยคำสุดท้ายของเดวิด” (ข้อ 1) เรื่องร้ายแรงที่ท่านอยากให้ผู้ฟังจดจำ

กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่องค์นี้เป็นหนึ่งในหลาย ๆ คนที่เปโตรคิดไว้ในใจหนึ่งพันปีต่อมาเมื่ออัครสาวกเขียนว่า

“เพราะว่าคำพยากรณ์ไม่เคยเกิดขึ้นตามน้ำพระทัยของมนุษย์

แต่คนบริสุทธิ์ของพระเจ้าพูดตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระตุ้นพวกเขา” (2 เปโตร 1: 21)

เดวิดเองมีพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?

“แล้วซามูเอล [ผู้เผยพระวจนะ] ก็หยิบเขาน้ำมันเจิมเขาไว้ท่ามกลางพี่น้องของเขา และพระวิญญาณของพระยาห์เวห์เสด็จมาเหนือเดวิดตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา” (1 ซามูเอล 16:13)

การเจิมนี้เกิดขึ้นเมื่อเดวิดยังเป็นชายหนุ่มดูแลแกะของบิดา พระเจ้าประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เดวิดตั้งแต่ยังเด็ก และข้อความเหล่านี้บ่งชี้ว่าการเรียบเรียงจำนวนมากของเขาได้รับการคลอใจผ่านพระวิญญาณนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นความเชื่อมโยงที่สำคัญระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ พระเจ้าเปิดเผยความจริงอันล้ำค่าของพระองค์แก่เรา โดยและผ่านพระวิญญาณของพระองค์ (1 โครินธ์ 2:10) ดังที่เปโตรเขียนในภายหลัง ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้ามี่พระวิญญาณนี้ “พระวิญญาณของพระคริสต์” ทำงานอยู่ในพวกเขา (1 เปโตร 1:11)

กษัตริย์เดวิดและเอกลักษณ์ของเขา

เดวิดเป็นผู้นำที่โดดเด่นและผู้จัดงานที่มีทักษะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง 1 พงสาวดารให้รายละเอียดว่าเขาบริหารราชการอย่างไร ภายใต้การปกครองของเขา นักบันทึกมืออาชีพและเลขาต่างมีส่วนร่วมและได้รับการศึกษาในราชสำนัก คนเหล่านี้ได้รับความนับถืออย่างสูง และผู้สืบทอดต่อจากพวกเขาในรัชกาลต่อมาได้บันทึกประวัติศาสดาของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ ตัวอย่างเช่น บันทึกอย่างหนึ่งคือ “เรื่องราวพงสาวดารของกษัตริย์เดวิด” (1 พงสาวดาร 27:24) เขไม่อาห์เป็นเลขาคณหนึ่งในราชสำนักของเดวิดที่มีชื่อบันทึกไว้ (1 พงสาวดาร 24:6)

ข้อความก่อนหน้านี้ใน 2 ซามูเอลสรุปการบริหารงานของเดวิด “เดวิดจึงทรงครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งปวง และเดวิดทรงประทานความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ประชากรของพระองค์ทั้งสิ้น โยอาบบุตรชายนางเศรุยาห์เป็นแม่ทัพ เยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิลูดเป็นผู้บันทึก ศาโดกบุตรชายอาหิหุบและอาหิเมเลคบุตรอาบียาซาร์เป็นปุโรหิต เสโรอาห์เป็นเลขา” (2 ซามูเอล 8:15-17) นักประวัติศาสตร์กล่าวในเวลาต่อมาว่า “เยโฮนาธานอาของเดวิดเป็นที่ปรึกษา นักปราชญ์ และเป็นธรรมาจารย์” (1 พงสาวดาร 27:32) เห็นได้ชัดว่าญาติที่มีการศึกษาสูงคนนี้เป็นที่ปรึกษาที่เชื่อถือได้

คัมภีร์ไบเบิลระบุว่ากษัตริย์เดวิดสร้างบรรยากาศที่การบันทึกและการเขียนเกี่ยวกับพระราชกรณียกิจเป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่สำคัญ โดยจัดลำดับตามหน้าที่ของปุโรหิตและทางการทหาร โซโลมอน ลูกชายและผู้สืบทอดของเขา เติบโตขึ้นมาในบรรยากาศที่หล่อเลี้ยงความสามารถในการเขียนของตัวเอง ซึ่งพ่อของเขาและคนอื่นๆ ในราชสำนักเข้มแข็งขึ้น พระราชดำรัสสุดท้ายที่กษัตริย์ตรัสถึงโซโลมอนราชโอรสคือ: “ทั้งหมดนี้ . .

พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าเข้าใจเป็นลายลักษณ์อักษรโดยพระหัตถ์ของพระองค์ที่กระทำตามแผนงานเหล่านี้ [สำหรับพระวิหารแห่งแรก]” (1 พงสาวดาร 28:19)

เดวิด

พระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์โซโลมอน

หนังสือที่เขียนโดยกษัตริย์โซโลมอนเป็นส่วนหนึ่งของส่วนงานเขียนของฮีบรูไบเบิล

คัมภีร์ไบเบิลพรรณนาถึงการบริหารงานของกษัตริย์โซโลมอนไหม?

“ดังนั้นกษัตริย์โซโลมอนจึงทรงเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง ต่อไปนี้เป็นข้าราชการของเขา คือ อาชาเรียนห์บุตรศาโดก ปูโรหิต เอลีโฮเรฟและอาหิยาห์ . . . เลขา; เยโฮซาฟัท . . . ผู้บันทึก” (1 พงศ์กษัตริย์ 4:1-3)

อีกครั้งที่สำนักงานของเลขาและผู้บันทึกอยู่ในระดับสูงในการบริหารของกษัตริย์ เช่นเดียวกับบิดาของเขา ดาวิด กษัตริย์โซโลมอนยกย่องชายเหล่านี้และทักษะของพวกเขา

ในที่สุด หนังสือบางเล่มของพระคัมภีร์ก็ไหล่ออกมาจากการเน้นหนักในการเขียนนี้หรือไม่?

“พระองค์ [โซโลมอน] ตรัสสุภาษิตสามพันบท และบทเพลงของพระองค์คือหนึ่งพันห้า” (ข้อ 32)

มีสุภาษิตของโซโลมอนเพียงไม่กี่ร้อยเล่มที่บันทึกไว้ในหนังสือสุภาษิต มีเพียงเพลงเดียวของเขา (ที่รู้จักกันในชื่อเพลงของเพลง) เท่านั้นที่เก็บรักษาไว้สำหรับเราในพระคัมภีร์

ดังนั้นจึงต้องมีการประเมินผลงานเขียนเป็นจำนวนมาก
การมีส่วนร่วมของโซโลมอนในพระคัมภีร์นั้นเรียกว่าหนังสือปัญญาอย่างถูกต้อง

ใครคือแหล่งความรู้ที่แท้จริงของโซโลมอน?

“และพระเจ้าประทานสติปัญญาแก่โซโลมอนและความเข้าใจอย่างสิ้นเหลือ
และความใจกว้างเหมือนเมื่อดทราชที่ชายทะเล . . เพราะเขาฉลาดกว่าคนทั้งปวง” (ข้อ 29, 31)

“และบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้แสวงหาการทรงสถิตกับซาโลมอนเพื่อฟังพระปรีชาญาณของพระ
องค์ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงใส่ไว้ในพระทัยของพระองค์” (2 พงศาวดาร 9:23)

นี่เป็นข้อเท็จจริงที่สำคัญในพระคัมภีร์และเราไม่ควรลืม:
พระเจ้าเป็นแหล่งที่มาสูงสุดของหนังสือในพระคัมภีร์ไบเบิล ไม่ว่ามนุษย์ที่พระองค์ทรงเคยเขียนไว้ก็ตาม
อัครสาวกเปาโลเขียนว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า” (2 ทิโมธี 3:16)
สติปัญญาของโซโลมอนมาจากพระเจ้าผู้สร้าง

หนังสือที่มีชื่อเสียงของพระคัมภีร์เล่มไหนที่กษัตริย์โซโลมอนเขียน?

“สุภาษิตของโซโลมอน โอรสของเดวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอล” (สุภาษิต 1:1)

“สุภาษิตของโซโลมอน . .” (สุภาษิต 10:1)

“เหล่านี้เป็นสุภาษิตของโซโลมอนด้วย ซึ่งคนของเฮเซเกียห์กษัตริย์แห่งยูดาห์คัดลอกมา” (สุภาษิต 25:1)

หนังสือสุภาษิตเริ่มต้นด้วยการแนะนำสั้น ๆ (สุภาษิต 1:1-7)

ตามด้วยส่วนยาวที่ยกย่องคุณความดีของปัญญา จากนั้นบทที่ 10

ก็เริ่มเนื้อเรื่องหลักของสุภาษิตของโซโลมอน ซึ่งต่อมาก็คัดลอกโดยอาลักษณ์ของกษัตริย์เฮเซเกียห์ (สุภาษิต
25:1) สองบทสุดท้ายมาจากบุคคลอื่นอีกสองคน แต่โซโลมอนเป็นผู้เขียนหลักของหนังสือเล่มนี้

สุภาษิตในพระคัมภีร์เหล่านี้เป็นสุภาษิตที่ให้ความรู้ซึ่งมักจะเปรียบเทียบถูกและผิดในข้อความสั้นๆ
ตอนเดียว ประเด็นทางปัญญาที่นำไปใช้ได้จริงเหล่านี้ไม่เพียงแต่ทำให้ชีวิตของเราสมบูรณ์ขึ้นเท่านั้น
แต่ยังช่วยให้เราหลีกเลี่ยงปัญหาได้อีกด้วย ในระยะสั้น เรามีคู่มือสั้น ๆ
สำหรับการใช้ชีวิตที่ประสบความสำเร็จ

โซโลมอน

โซโลมอนเขียนหนังสือปรัชญาพระคัมภีร์เล่มใด?

“ถ้อยคำของนักเทศน์ บุตรชายของเดวิด กษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม” (ปัญญาจารย์ 1:1)

ในที่นี้ ในหนังสือปัญญาจารย์ โซโลมอนได้ตรองถึงชีวิตและประสบการณ์ของเขา เขาสรุปว่าการเกรงกลัวพระเจ้าและรักษาพระบัญญัติของพระองค์เป็น “ทั้งหมดของมนุษย์” (ปัญญาจารย์ 12:13) เขาสังเกตว่าหากปราศจากพระเจ้า ชีวิตก็ไม่มี ความหมายที่แท้จริง— และมีคนจำนวนมากเหลือเกินที่ละชีวิตเพื่อไล่ตามสิ่งที่ไม่ทำให้พวกเขาพึงพอใจอย่างแท้จริง เขาเตือนเราว่าในที่สุดพระเจ้าจะทรงนำการทำงานของมนุษย์ทุกคนเข้าสู่การพิพากษา (ปัญญาจารย์ 11:9; 12:14)

ผู้เขียนที่สำคัญอีกคนหนึ่ง

พระเจ้าใช้ผู้เขียนที่มีทักษะคนใดในการเติมพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมให้สมบูรณ์?

“เอสรานี้มาจากบาบิโลน และเขาเป็นเลขานุการในธรรมเนียมบัญญัติของ โมเสส .” (เอสรา 7:6).

“เพราะว่าเอสราได้เตรียมใจของเขาที่จะแสวงหาธรรมเนียมบัญญัติของพระยาห์เวห์ และกระทำตาม และสั่งสอนกฎเกณฑ์และกฎเกณฑ์ในอิสราเอล” (ข้อ 10)

ประเพณีของชาวยิวกล่าวว่าเอซรรวบรวมและจารึกทั้ง 1 และ 2 พงศาวดาร— หนังสือสรุปในการจัดเตรียมพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมในภาษาฮีบรู นักวิชาการหัวโบราณส่วนใหญ่ยอมรับว่าหลักฐานในพระคัมภีร์ภายในสนับสนุนข้อสรุปนี้ ตั้งแต่ความคล้ายคลึงกันระหว่างตอนจบของ 2 พงศาวดาร (36:22-23) และจุดเริ่มต้นของเอสรา (1:1-3) ซิมชัยและศาโดกยังเป็นเลขานุการที่จตุรฤตในประวัติศาสตร์ฮีบรู (เอสรา 4:8; เนหะมีย์ 13:13) และอาจช่วยเอสรา

โดยรวบรวมประวัติศาสตร์สำคัญที่มาจาก

บันทึกระดับชาติ

เอซราจะสร้างการวิเคราะห์ร่วมสมัยที่ได้รับการคล้อยเกี่ยวกับความมั่งคั่งของอาณาจักรยูดาห์และอิสราเอลจนถึงเวลาที่ไซรัสออกคำสั่งอนุญาตให้ชาวยิวสร้างและฟื้นฟูพระวิหารของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ จำได้ว่าเอซราเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ที่ถูกต้องต่อกฎของพระเจ้า

หนังสือห้าเล่มของโมเสส

เอซราเป็น “เลขาผู้ชำนาญในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส” (เอซรา 7:6)

พันธสัญญาใหม่บอกเราว่าโมเสสได้รับการศึกษาในภูมิปัญญาทั้งหมดของชาวอียิปต์ และพระคัมภีร์หลายเล่มแสดงให้เห็นว่าโมเสสเป็นผู้รับผิดชอบหนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์ไบเบิล หนังสือเหล่านี้มักถูกเรียกว่าโตราห์ ซึ่งเป็นภาษาฮีบรู ศัพท์และบางครั้งเรียกว่า Pentateuch ซึ่งเป็นสำนวนภาษากรีก ตามประเพณีของชาวยิว อีกชื่อหนึ่งอาจเป็นของ โยชูวาหรือเอซรา ได้เพิ่มเรื่องราวการสิ้นพระชนม์ของโมเสสจนถึงตอนท้ายของเฉลยธรรมเนียมปฏิบัติ— และทำการปรับเปลี่ยนอื่นๆ เพื่อให้ข้อความที่เราอ่านวันนี้สมบูรณ์

ประเพณียิวยุคแรกเป็นเอกฉันท์ในการยอมรับการประพันธ์โตราห์ของโมเสส หนังสือเล่มสุดท้ายของเล่มนี้บอกเราว่าผู้เผยพระวจนะคนนี้เขียนธรรมเนียมปฏิบัติไว้ในหนังสือและมอบมันให้พวกปุโรหิตเพื่อพวกเขาจะได้อ่านให้ผู้คนได้อ่าน (เฉลยธรรมเนียมปฏิบัติ 31:9-13) มันถูกวางไว้ข้างหีบพันธสัญญาด้วย (ข้อ 26) แม้ว่าจะนำเสนอในห้าส่วน แต่โตราห์ก็เป็นหนังสือสำคัญเล่มหนึ่ง

ในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม พระเยซูคริสต์ทรงเรียกโมเสสซ้ำๆ ว่าเป็นผู้ให้ธรรมเนียมปฏิบัติ (มัทธิว 8:4; 19:8; มาระโก 1:44; 7:10; 10:4-5; 12:26; ลูกา 5:14; 20:37; ยอห์น 1:17; 5:46; 7:19)

โมเสส

พระเจ้าบอกให้โมเสสทำอะไร? เขาเชื่อฟังคำสั่งสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือไม่?

“แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับ โมเสสว่า ‘จงเขียนสิ่งนี้ไว้เป็นที่ระลึกในหนังสือ’ .” (อพยพ 17:14)

“แล้วพระเจ้าตรัสกับ โมเสสว่า ‘จงเขียนถ้อยคำเหล่านี้’ .” (อพยพ 34:27).

“และ โมเสสเขียนพระวจนะทั้งสิ้นของพระเจ้า” (อพยพ 24:4)

แม้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นคำสั่งที่จำกดให้เขียนส่วนเฉพาะของพระคำของพระเจ้า แต่หลักการที่ชัดเจน โมเสสเป็นอาลักษณ์ผู้เผยพระวจนะที่พระเจ้าทำงาน ฟังระลึกว่าพระองค์ “ทรงทราบปรีชาญาณทั้งสิ้นของชาวอียิปต์ และทรงฤทธานุภาพทางวาจาและการกระทำ” (กิจการ 7:22)

หนังสือเล่มที่สี่ของโมเสสพูดถึงงานวรรณกรรมของเขาไหม?

“ตอนนี้โมเสสจุดเริ่มต้นของการเดินทางของพวกเขาตามพระบัญชาของพระเจ้า” (กันดารวิถี 33:2)

แม้ว่านักวิชาการบางคนตั้งคำถามถึงการประพันธ์ Numbers ของโมเสส แต่ข้อความตอนใกล้ท้ายเล่มนี้ไม่สามารถละเลยได้ (เปรียบเทียบกับกันดารวิถี 36:13) พระคัมภีร์กล่าวถึงโมเสสส่วนนี้ทั้งหมด ส่วนอื่นๆ ของ Numbers เริ่มต้นด้วยคำว่า “พระเจ้าตรัสกับ โมเสส .” หนังสือเลวินิติไม่ได้กล่าวถึงผู้เขียนโดยเฉพาะ แต่เนื้อหาจากบันทึกแรกถึงบันทึกสุดท้ายที่พระเจ้าตรัสโดยตรงกับ โมเสส (เลวินิติ 1:1; 27:34)

ในสมัยของโมเสส ศิลปะการเขียนได้รับการพัฒนาในอียิปต์และภูมิภาคเมโสโปเตเมีย บันทึกถาวรของพิพิธภัณฑที่จารึกไว้บนเสาโอเบลิสก์และแผ่นศิลารูปเล่มให้หลักฐานชัดเจนว่างานเขียนเกิดขึ้นได้ดีทั้งก่อนและระหว่างสมัยของโมเสส

ปฐมกาลแตกต่างกันอย่างไร?

กิจกรรมทางประวัติศาสตร์ที่บันทึกไว้ในหนังสือปฐมกาลเกิดขึ้นก่อนโมเสสเกิด เห็นได้ชัดว่าเขาเข้าถึงบันทึกที่เป็นลายลักษณ์อักษรหรือประเพณีด้วยวาจาที่ถูกต้อง หรือพระเจ้ากำหนดเนื้อหาให้เขา

ปฐมกาลเป็นคำภาษากรีกหมายถึง "การเริ่มต้น" ความหมายของชื่อหนังสือพระคัมภีร์เล่มนี้มีความสำคัญอย่างไร?

มีโครงสร้างลำดับวงศ์ตระกูลที่ชัดเจนในหนังสือปฐมกาลหรือไม่?

“นี่คือประวัติศาสตร์ [‘เหล่านี้คือชั่วอายุคน’ ของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกเมื่อพวกมันถูกสร้างขึ้น ในวันที่พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างโลกและฟ้าสวรรค์” (ปฐมกาล 2:4)

“นี่คือหนังสือลำดับวงศ์ตระกูลของอาดัม ในวันที่พระเจ้าสร้างมนุษย์ พระองค์ทรงสร้างเขาตามแบบอย่างของพระเจ้า” (ปฐมกาล 5:1)

“นี่คือลำดับวงศ์ตระกูลของโนอาห์” (ปฐมกาล 6:9; เปรียบเทียบ 10:1; 11:10, 27; 25:12, 19; 36:1, 9; 37:2)

ที่นี้เรามีโครงสร้างวรรณกรรมของปฐมกาลในโครงร่างที่สั้นที่สุด ประกอบด้วย "หนังสือ" หรือ "ลำดับวงศ์ตระกูล" 11 เล่ม ปฐมกาลเล่าถึงจุดเริ่มต้นของทุกสิ่ง ประชากรของโลกเติบโตขึ้นอย่างไร และพระเจ้าเริ่มทำงานผ่านครอบครัวของชายคนหนึ่งอย่างไร นั่นคือบรรพบุรุษของอับราฮัม เรื่องราวปฐมกาลเล่าผ่านกรอบของประวัติครอบครัว

ปฐมกาลเป็นจุดเริ่มต้นของความรู้ของพระเจ้า ได้อนุรักษ์ไว้ตามยุคสมัยเพื่อประโยชน์ของเรา ความรู้อันล้ำค่านี้เริ่มต้นขึ้นเกี่ยวกับพระประสงค์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่เราเรียนรู้จากแหล่งอื่นไม่ได้ ปฐมกาลไม่ได้ประกอบด้วยความรู้ทั้งหมด แต่แสดงถึงรากฐานทางจิตวิญญาณที่สำคัญซึ่งเป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์

ตัวอย่างเช่น เผยให้เห็นว่าเราถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า และอาดัมและเอวาเลือกเส้นทางที่จะนำพวกเขาและลูกหลานของพวกเขา—เราทุกคน—ออกจากความสัมพันธ์กับพระเจ้า ผู้เผยพระวจนะมีมากที่จะพูดเกี่ยวกับประเด็นหลังนี้

กษัตริย์เยโฮยาคิม: บทเรียนจากประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์

ประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นว่าตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา ผู้คนต่างพยายามทำลายพระวจนะของพระเจ้า ช่วงต้นศตวรรษที่ 6 ก่อนคริสตกาล ผู้หนึ่งที่ “ทำลาย” พระวจนะของพระเจ้าอย่างแท้จริงและซัดใช้ความเยอหยิ่งของเขาอย่างมากมายคือเยโฮยาคิม กษัตริย์แห่งยูดาห์

การครองราชย์ 11 ปีของเยโฮยาคิมเป็นหายนะ แม้ว่าเขามีโอกาสทำตามแบบอย่างอันชอบธรรมของโยสียาห์บิดาของเขา (เยเรมีย์ 22:15-16) แต่เยโฮยาคิมกลับกลายเป็นความชั่วร้าย เยเรมีย์บรรยายว่าเขาเป็นผู้ปกครองที่อวดดีซึ่งทำร้ายประชาชนของเขาเอง (ข้อ 13-14) และข่มเหงและสังหารผู้รับใช้ของพระเจ้า (เยเรมีย์ 26:20-23)

พระเจ้าสั่งเยเรมีย์ให้พยากรณ์ว่า กษัตริย์เยโฮยาคิมและเยรูซาเล็มจะล่มลง เว้นแต่พวกเขาจะกลับใจ ยิระมะยาห์บันทึกพระวจนะของพระเจ้าโดยบารุกผู้จัดของเขา

และแนะนำให้เราอ่านคำพยากรณ์เหล่านั้นแก่ชาวยูดาห์

พระเจ้าหวังว่าพวกเขาจะกลับใจและหลีกเลี่ยงความหายนะที่พยากรณ์ไว้ (เยเรมีย์ 36:4-7)

เมื่อเจ้านายได้ยินคำเผยพระวจนะของเยเรมีย์ พวกเขาก็รีบบอกเยโฮยาคิม (เยเรมีย์ 36:19)
จากนั้นกษัตริย์ทรงได้ยินเรื่องราวของเจ้านายเกี่ยวกับคำทำนายของเยเรมีย์
และส่งเจ้าหน้าที่ไปนำม้วนหนังสือมาให้เขา (ข้อ 21)

เยโฮยาคิมสั่งให้เจ้าหน้าที่อ่านออกเสียงจากม้วนหนังสือ หลังจากที่ชายคนนั้นอ่านหลายคอลัมน์แล้ว
กษัตริย์ก็จะตัดส่วนนั้นของม้วนหนังสือออก

แล้วโยนมันลงในกองไฟที่ลุกโชนในเตาไฟต่อหน้าเขาอย่างถูกต้อง กษัตริย์ตรัสต่อไป

“จนกว่าม้วนหนังสือทั้งหมดจะถูกเผาในกองไฟที่อยู่บนเตา” (ข้อ 23)

เห็นได้ชัดว่าเยโฮยาคิมคิดว่าเขาไม่รับผิดชอบต่อใคร แต่พระเจ้าจะทรงมีพระวจนะสุดท้าย

พระองค์ทรงสั่งให้เยเรมีย์เตรียมม้วนหนังสืออีกเล่มเหมือนเล่มแรก (ข้อ 27-32)

พระเจ้าสงวนถ้อยคำหนักแน่นสำหรับเยโฮยาคิมว่า

“พระองค์จะไม่มีใครนั่งบนบัลลังก์ของเดวิดและพระศพของพระองค์

จะถูกขับออกไปในความร้อนของกลางวันและน้ำค้างแข็งในตอนกลางคืน เราจะลงโทษเขา
ครอบครัวของเขา และคนใช้ของเขาเพราะความชั่วช้าของเขา และฉันจะนำ

เขาทั้งหลาย ชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนยูดาห์ การลงโทษทั้งสิ้นซึ่งเราได้กล่าวโทษพวกเขา
แต่พวกเขาไม่เอาใจใส่” (ข้อ 30-31)

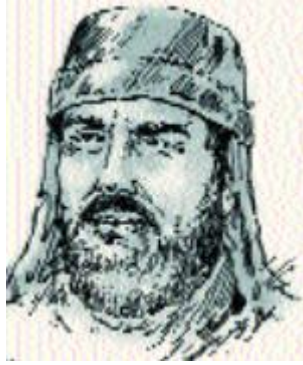
น่าเศร้าที่เยโฮยาคิมยังคงต่อต้านและทนรับผลที่ตามมา พ่ายแพ้โดยชาวบาบิโลนและถูกล่ามโซ่
เห็นได้ชัดว่าเขาเสียชีวิตระหว่างทางไปหรือตกเป็นเชลยในบาบิโลน

บทเรียนของกษัตริย์เยโฮยาคิมนำไปใช้กับผู้นำและทุกชนชาติ:

ผู้ที่พยายามทำลายพระวจนะของพระเจ้าทำให้ตัวเองตกอยู่ในอันตรายอย่างใหญ่หลวง

มนุษย์ไม่สามารถท้าทายพระเจ้าด้วยความเย่อหยิ่งด้วยการไม่ต้องรับโทษ

พระวจนะของพระเจ้าเป็นรากฐานของความรู้ทั้งหมด และไม่เหมือนมนุษย์ที่จะคงอยู่ตลอดไป (1 เปโตร
1:24-25)

เยโฮยาхим

ผู้เผยพระวจนะที่สำคัญ

อิสยาห์

เยเรมีย์และเอเสเคียลเป็นที่รู้จักในฐานะผู้เผยพระวจนะที่สำคัญและเขียนหนังสือที่มีชื่อของพวกเขา (พร้อมด้วยความช่วยเหลือเป็นครั้งคราวจากกรานส่วนตัว)

แต่เรื่องราวให้เราพิจารณาไม่ได้หยุดยั้งแค่นั้น
แต่ละคนเล่าถึงการมีส่วนร่วมอันน่าทึ่งของเขาในพระคัมภีร์

ทว่าในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้าย พระเยซูคริสต์เองเป็นผู้ที่นำพระคัมภีร์สองส่วน
พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่มารวมกัน เขาเชื่อมผู้เผยพระวจนะชาวฮีบรูเข้ากับพันธสัญญาใหม่
ดังนั้นในเบื้องต้นสำหรับพระคริสต์แล้ว เราต้องมองหาการนำทางในการประเมินผู้เผยพระวจนะยุคสุดท้าย

พระเยซูคริสต์ตรง ๆ ตรงส่วนใด ๆ ของคัมภีร์ไบเบิลแก่ผู้พยากรณ์ยะชายาห์ใหม่?

“อิสยาห์พยากรณ์เกี่ยวกับคุณเป็นอย่างดี” (มัทธิว 15:7)

ในข้อ 8-9 ของพระคริสต์ คำพูดจากอิสยาห์ 29:13 ในฮีบรูไบเบิล

ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสี่คนถือว่าส่วนต่างๆของพระคัมภีร์ภาคภาษาฮีบรูเป็นของอิสยาห์ใหม่?

“เพราะนี่คือเขา [ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา] ผู้ซึ่งศาสดาพยากรณ์อิสยาห์พูดถึง . ” (มัทธิว 3:3; เปรียบเทียบมาระโก 7:6; ลูกา 3:4; ยอห์น 12:39-41)

เห็นได้ชัดว่าผู้เผยพระวจนะอิสยาห์พูดคำเหล่านี้

เช่นเดียวกับเปาโลในการเขียนจดหมายจากพันธสัญญาใหม่บางฉบับ

เขาอาจส่งบางส่วนของหนังสือของเขาให้ผู้ช่วย

ฟังระลึกร่างระบบทางการของผู้บันทึกและเลขา

(ก่อตั้งโดยกษัตริย์ดาวิด)

ยังคงใช้งานอยู่ในยูดาห์ในช่วงชีวิตของอิสยาห์

พันธกิจเผยพระวจนะของพระองค์ดำเนินต่อไปในรัชสมัยของกษัตริย์ยูเดียหลายองค์ (อิสยาห์ 1:1)

อิสยาห์

อัครสาวกเปาโลอ้างจากอิสยาห์ด้วยไหม?

“... พวกเขาจากไปหลังจากเปาโลกล่าวคำหนึ่งว่า
'พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสอย่างถูกต้องผ่านทางผู้เผยพระวจนะอิสยาห์กับบรรพบุรุษของเรา'" (กิจการ 28:25
เปรียบเทียบกับ โรม 9:27)

มีอะไรผิดปกติเกี่ยวกับการเรียกของเยเรมีย์

“แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ก่อนที่ข้าพเจ้าจะขึ้นท่านในครรภ์ ข้าพเจ้ารู้จักท่าน
ก่อนเจ้าเกิด เราได้ชำระเจ้าให้บริสุทธิ์ เราได้แต่งตั้งท่านเป็นผู้เผยพระวจนะแก่บรรดาประชาชาติ” (เยเรมีย์
1:4-5)

สำนวนนี้ “พระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้า” (ในรูปแบบที่แตกต่างกันเล็กน้อย)
มักกล่าวซ้ำในหนังสือเยเรมีย์ ข้อความของผู้เผยพระวจนะส่งตรงจากพระเจ้า
เยเรมีย์เป็นเพียงเครื่องมือของมนุษย์

อะไรคือของประทานแห่งการพยากรณ์ของยิระมะยาห์?

“ดังนั้น เยเรมีย์จึงเขียนถึงความชั่วร้ายทั้งหมดที่จะเกิดขึ้นกับบาบิโลน
ถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมดที่เขียนขึ้นกล่าวโทษบาบิโลน” (เยเรมีย์ 51:60)

แต่เยเรมีย์เขียนเองทั้งหมดหรือ?

“... พระวจนะนี้มาจากพระเจ้าถึงเยเรมีย์ว่า
จงหยิบหนังสือม้วนหนึ่งมาเขียนถ้อยคำทั้งหมดที่เราได้พูดกับเจ้าเกี่ยวกับอิสราเอล ต่อยูดาห์
และต่อบรรดาประชาชาติ ตั้งแต่วันที่เรานพุดกับเจ้า ตั้งแต่สมัยของโยสิยาห์จนถึงทุกวันนี้” (เยเรมีย์ 36:1-2)

“แล้วเยเรมีย์เรียกบารุกบุตรชายเนริยาห์ และบารุกเขียนไว้ในหนังสือม้วนหนึ่งตามคำสั่งของเยเรมีย์
พระวจนะทั้งสิ้นของพระเจ้าที่พระองค์ตรัสกับเขา” (ข้อ 4)

เยเรมีย์มีเอกลักษณ์ส่วนตัวของเขาเอง ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นนักอ่านที่เก่งด้วย (ข้อ 10) บารุกอ่านถ้อยคำของเยเรมีย์ใน “พระนิเวศของพระเจ้า” พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม

เมื่อข่าวสารของพระเจ้าผ่านเยเรมีย์ (แต่เขียนโดยบารุกเลขา) ถึงกษัตริย์เยโฮยาคิม เขาทำอะไรทันที?

“และเมื่อเขาศึกอ่านสามหรือสี่เสาแล้ว กษัตริย์ก็พินมันด้วยมีดของเลขาแล้ว โยนลงในกองไฟ . . . จนกว่าม้วนหนังสือทั้งหมดจะถูกเผาในกองไฟ ” (ข้อ 23)

มีความพยายามหลายครั้งในประวัติศาสตร์ที่จะทำลายพระวาระของพระเจ้าบางส่วนหรือทั้งหมด ตัวอย่างนี้ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์เอง บางครั้งนักเขียนและนักแปลพระคัมภีร์ถูกคุมขังหรือถูกสังหาร ผู้ชายยอมสละชีวิตเพื่อนำหนังสือเล่มนี้มาให้คุณ อย่างไรก็ตาม ในตัวอย่างพระคัมภีร์นี้ ความพยายามที่จะ “จับบารุกเลขาและเยเรมีย์ผู้เผยพระวาระ” ล้มเหลวเพราะ “พระเจ้าซ่อนพวกเขาไว้” (ข้อ 26)

พระเจ้ามักปฏิบัติอย่างไรต่อการทำลายม้วนหนังสือของเยเรมีย์ในกองไฟของกษัตริย์?

“หลังจากที่กษัตริย์ทรงเผาหนังสือม้วนด้วยถ้อยคำซึ่งบารุกเขียนตามคำสั่งของเยเรมีย์แล้ว พระวาระของพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ว่า ‘จงเอาหนังสืออีกเล่มหนึ่งมาเขียนถ้อยคำเดิมทั้งหมดที่อยู่ในหนังสือนั้นไว้บนนั้น ม้วนแรกที่เยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์เผา ’ (ข้อ 27-28)

“แล้วเยเรมีย์ก็หยิบหนังสืออีกเล่มหนึ่งส่งให้บารุกอาลักษณ์ . . . ผู้ซึ่งเขียนตามคำสั่งของเยเรมีย์ทุกถ้อยคำในหนังสือซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผาด้วยไฟ นอกจากนี้ ยังมีคำที่คล้ายกันหลายคำเพิ่มเข้ามา” (ข้อ 32)

แม้แต่กษัตริย์ก็ไม่มีอำนาจหรือได้รับอนุญาตให้เปลี่ยนแปลงหรือทำลายพระวาระของพระเจ้า เขาได้รักษาพระคัมภีร์ไว้ตลอดยุคสมัยต่างๆ ที่พยายามอย่างแน่วแน่ที่จะดับร่องรอยของพระคัมภีร์ทั้งหมด ชายหญิงผู้ซื่อสัตย์เสี่ยงชีวิตเพื่อรักษา เผยแพร่ และเผยแพร่พระคัมภีร์

คำพยากรณ์ของเอเสเคียลคืออะไร?

“พระวาระของพระยาห์เวห์มาถึงเอเสเคียลปุโรหิตผู้เป็นบุตรของบูนีในแผ่นดินของชาวเคลเดียริมแม่น้ำคบาร์ และพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่เหนือเขาที่นั่น” (เอเสเคียล 1:3)

มีการกล่าวถึงเอเสเคียลเพียงสองครั้งในพระคัมภีร์—ทั้งสองครั้งในหนังสือที่มีชื่อของเขา นอกเหนือจากการพาดพิงถึงบพพระวิหารของเอเสเคียล (40-48) ที่ชัดเจนในวิวรณ์ 21 แล้ว หนังสือเล่มนี้ยังมีการอ้างถึงหลายครั้งในพันธสัญญาใหม่ นอกจากนี้ ภาพเหมือนของพระเยซูเกี่ยวกับพระองค์เองในฐานะผู้เลี้ยงที่ดีเป็นการพาดพิงถึงข้อความที่มาจากเอเสเคียลอย่างชัดเจน (เปรียบเทียบกับ 34:5, 8, 12, 23; 37:24) พระเจ้าเรียกเอเสเคียลว่าเป็น “บุตรของมนุษย์” 90 ครั้ง และพระเยซูคริสต์ทรงเรียกพระองค์เองว่าเป็น “บุตรมนุษย์” ประมาณ 80 ครั้งในเรื่องราวพระกิตติคุณ

คำพยากรณ์ของเอเสเคียลถือกำเนิดขึ้นท่ามกลางความร้อนแรงของการเป็นเชลย The Oxford Dictionary of the Jewish Religion (1997) กล่าวว่า “เขา [เอเสเคียล] ถูกเนรเทศไปพร้อมกับกษัตริย์เยโฮยาคินแห่งยูดาห์ . . . ใน 597 ปีก่อนคริสตกาล [ก่อนยุคคริสเตียน] ถึงบาบิโลน โดยกองกำลังที่บุกรุกของเนบูคัดเนสซาร์ (2 พงศกษัตริย์ 24:8-16; เอเสเคียล 1:1-3) ผู้ถูกเนรเทศถูกตั้งรกรากที่ Tela-bib ที่แม่น้ำ Chebar . . . การเรียกให้พยากรณ์ของเอเสเคียลมีขึ้นในเดือนกรกฎาคม 593 และการเทศนาทั้งหมดของเขาเกิดขึ้นท่ามกลางชาวเยรูซาเล็มที่ถูกเนรเทศ ” (น. 246-247)

แดเนียล ผู้เผยพระวจนะ

พระเยซูคริสต์ตรัสถึงศาสดาพยากรณ์คนใดโดยตรงในคำพยากรณ์ของโอลิวัด

“ฉะนั้นเมื่อท่านเห็น “ความน่าสะอิดสะเอียนที่รกร้างว่างเปล่า” ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์พูดถึงยืนอยู่ในที่บริสุทธิ์’ (ใครอ่านก็ให้เข้าใจ) . ” (มัทธิว 24:15
เปรียบเทียบมาระโก 13:14)

พระเยซูคริสต์ตรัสอย่างชัดเจนถึงดาเนียลว่าเป็นผู้เผยพระวจนะฮีบรูที่ถูกต้อง แม้ว่าหนังสือดาเนียลไม่ได้จัดอยู่ในทางเทคนิคว่าเป็นส่วนหนึ่งของผู้เผยพระวจนะ แต่เป็นหนังสือ— ส่วนหลักที่สามของพันธสัญญาเดิม

ผู้เผยพระวจนะคนสำคัญคนใดให้แดเนียล ไปอยู่ในขณะที่เลือก?

“แม้ว่าชายสามคนนี้ โนอาห์ แดเนียล และโยบ อยู่ใน [ดินแดนที่มีบาป] พวกเขาจะปลดปล่อยตัวเองให้รอดด้วยความชอบธรรมเท่านั้น’ พระเจ้าตรัส” (เอเสเคียล 14:14; เปรียบเทียบข้อ 20)

เห็นได้ชัดว่าข้อมูลประจำตัวทางจิตวิญญาณของแดเนียลนั้นมีความสามารถสูงสุด เขาถูกมองว่าเป็นแบบอย่างของความชอบธรรมควบคู่ไปกับโนอาห์ (ผู้ประกาศความชอบธรรม 2 เปโตร 2:5) และโยบปรมาจารย์ (หนึ่งในคนที่ชอบธรรมที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่ โยบ 1:1, 8)

ของประทานและคุณสมบัติอื่นใดที่ทำให้แดเนียลไม่ธรรมดา?

“สำหรับชายหนุ่มสี่คนนี้ [รวมถึงแดเนียลด้วย]
พระเจ้าประทานความรู้และทักษะในวรรณกรรมและสติปัญญาทั้งหมดแก่พวกเขา และแดเนียลก็มีความเข้าใจในนิมิตและความฝันทั้งสิ้น” (แดเนียล 1:17)

“จากนั้นเขา [ทูตสวรรค์] กล่าวกับข้าพเจ้าว่า ‘แดเนียลเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะตั้งแต่วันแรกที่ท่านตั้งใจจะเข้าใจ และถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้าของคุณ คำของคุณก็ได้ยิน และเรามาเพราะคำพูดของคุณ’ (แดเนียล 10:12)

ความถ่อมใจต่อหน้าพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เป็นกุญแจสำคัญสู่ความสำเร็จทางวิญญาณ มีน้อยคนที่เข้าใจหลักธรรมนี้ดีกว่าศาสตาศาพยากรรมแดเนียลนอกจากนี้ ยังเป็นกุญแจสำคัญในการไขประตูความรู้ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า แดเนียลเองกล่าวสรรเสริญพระเจ้าแห่งสวรรค์ว่า “พระองค์ประทานปัญญาแก่ผู้มีปัญญาและความรู้แก่ผู้ที่มีความเข้าใจ” (แดเนียล 2:21)

แดเนียลยังมีความเข้าใจพิเศษใน “วรรณคดีและปัญญา” (แดเนียล 1:17)— คุณสมบัติที่จำเป็นสำหรับการเขียนหนังสือของเขา ที่แดเนียลเขียนหนังสือที่มีชื่อของเขานั้นเป็นสิ่งที่แน่นอน (แดเนียล 9:2; 10:2) The New Bible Commentary: แก้ไข: “หนังสือของแดเนียลเป็นผลพวงของการเนรเทศและเขียนโดยแดเนียลเอง” (หน้า 688) ในหนังสือของเขา เขามักจะพูดเป็นคนแรก

แต่ดังที่แดเนียล 1:17 อธิบาย พระเจ้าคือแหล่งสุดท้ายของความรู้ ความเข้าใจ และปัญญาฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ฆมนุญย์ ผู้เผยพระวจนะอย่างแดเนียลโดดเด่นในตัวเองด้วยการเป็นเครื่องมือที่เต็มใจและอ่อนน้อมถ่อมตนอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์

มีศาสตาศาพยากรรม “ผู้เยาว์” ที่อัศจรรย์มากหรือไม่?

“ดังที่พระองค์ตรัสไว้ในโศเซชาด้วย .” (โรม 9:25).

ในอีกตัวอย่างหนึ่ง กิจการ 2:16-21 เปโตรอ้างคำพูดของโยเอล 2:28-32 เพราะเหตุการณ์ในวันเพ็นเทคอสต์นั้นเป็นผลสำเร็จโดยตรงและน่าทึ่งของส่วนหนึ่งของคำพยากรณ์ของโยเอล หลังจากการตรึงกางเขนของพระคริสต์ พระวิญญาณของพระเจ้า ในวันพิเศษนี้ ได้หลั่งไหลออกมาอย่างน่าทึ่งเช่นเดียวกับที่โยเอลพยากรณ์ไว้ เปโตรประกาศว่าเหตุการณ์เหล่านี้เป็นไปตามคำพยากรณ์ของโยเอลอย่างมาก

หมายเหตุสำคัญที่พระคริสต์ประทานให้โดยอิงจากสิ่งที่เกิดขึ้นกับหนึ่งในผู้เผยพระวจนะ 12 คนเหล่านี้?

“คนชั่วร้ายหนึ่งที่ชั่วร้ายและเล่นซู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่มีการให้หมายสำคัญใดๆ นอกจากเครื่องหมายของผู้เผยพระวจนะโยนาห์ เพราะโยนาห์อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืนฉันใด บุตรมนุษย์ก็จะอยู่ในใจกลางแผ่นดินสามวันสามคืนฉันนั้น” (มัทธิว 12:39-40)

หนึ่งในสามของพันธสัญญาใหม่ประกอบด้วยข้อความอ้างอิงและการพาดพิงถึงพระคัมภีร์เก่า พระคัมภีร์สองส่วนนี้เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดและเชื่อมโยงถึงกัน อัครสาวกใช้พระคัมภีร์ฮีบรูในงานเขียนของตนอย่างต่อเนื่อง

ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่

การเข้าใจบทบาทที่แท้จริงของอัครสาวกในศตวรรษแรกเป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจพระคัมภีร์ใหม่อย่างถูกต้อง โดยผ่านคนเหล่านี้ที่ได้รับเลือกให้มีบทบาทพิเศษ (และเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถ เช่น มาระโกและลูกา) ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างหนังสือ 27 เล่มซึ่งประกอบด้วยสิ่งที่เราเรียกว่าพันธสัญญาใหม่ หลังจากสวดอ้อนวอนถึงพระบิดาตลอดทั้งคืน ตอนแรกพระเยซูทรงเลือกชาย 12 คนเพื่อช่วยพระองค์นำและสร้างศาสนจักรของพระองค์ในช่วงปีแรกๆ ต่อมาชายเหล่านี้บางคนพร้อมกับเปาโล (ได้รับเรียกให้เป็นอัครสาวกด้วย) เริ่มเขียนอย่างกว้างขวางเมื่อศาสนจักรเติบโตและขยายออกไป เรื่องราวเหล่านี้ได้รับการเก็บรักษาไว้สำหรับคนรุ่นหลังในสิ่งที่เราเรียกว่าพันธสัญญาใหม่ โดยพื้นฐานแล้วพวกเขาเป็นงานเขียนของอัครสาวก

ยอห์น

อัครสาวกคืออะไร?

“และเมื่อถึงเวลา พระองค์ [พระเยซู] ทรงเรียกเหล่าสาวกมาหาพระองค์เอง และจากพวกเขาพระองค์ทรงเลือกสิบสองคนซึ่งพระองค์ทรงตั้งชื่ออัครสาวกด้วย” (ลูกา 6:13)

กล่าวง่ายๆ ว่าอัครสาวกหมายถึง "ผู้ส่ง" ซึ่งมีความหมายอย่างชัดเจนว่า "ด้วยข้อความ" แม้แต่พระเยซูคริสต์ยังถูกเรียกว่า "อัครสาวก" ในชื่อพระคัมภีร์ข้อเดียว (ฮีบรู 3:1)

พจนานุกรม (The New Bible Dictionary) บอกว่า

“มีคำภาษากรีกว่าอัครสาวกมากกว่าแปดสิบครั้งในพันธสัญญาใหม่ โดยเจ็ดในแปดมีอยู่ในลูกาและเปาโล มันมาจากกรีกธรรมดามาก apostello ส่ง . . .” (หน้า 48)

กิจกรรมหลักของอัครสาวกคืออะไร?

“แต่ท่านจะได้รับอำนาจเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาบนท่าน และเจ้าจะเป็นพยานฝ่ายเรา [หรือเพื่อเรา] ในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:8)

อัครสาวก 12

คนให้การยืนยันโดยตรงอย่างมีประสิทธิภาพเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์และพระเมสสิยาห์ในช่วงปีแรกๆ ของศาสนจักร ลูกการร่วมส่วนหนึ่งของพยานที่น่าทึ่งนี้ไว้ในหนังสือกิจการ ผู้เห็นเหตุการณ์ในยุคแรกเหล่านี้ได้รับบทบาทพิเศษ คำให้การที่เป็นลายลักษณ์อักษรของพวกเขาประกอบด้วยเอกสารที่ได้รับการคลไจ 27 ฉบับซึ่งประกอบขึ้นเป็นพันธสัญญาใหม่

จำไว้ว่าพระเยซูคริสต์ได้ตรัสว่า “แต่พระผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ [ซึ่ง] พระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา [นั่น] จะสอนทุกสิ่งแก่ท่าน และนำทุกสิ่งที่เรากล่าวแก่ท่านให้ระลึกถึงท่าน” (ยอห์น 14:26) เขาเสริมว่านี่ “จิตวิญญาณแห่งความจริง . . . จะทรงนำท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด” (ยอห์น 16:13) สิ่งนี้เกิดขึ้นตามที่พระคริสต์ทรงทำนายว่าจะเป็นเช่นนั้น ความจริงที่ได้รับการคลไจเหล่านี้ได้รับการเก็บรักษาไว้สำหรับเราในปัจจุบันในพันธสัญญาใหม่

อะไรเป็นข้อกังวลหลักประการหนึ่งของอัครสาวกเปโตรเมื่อใกล้จะสิ้นพระชนม์?

“นอกจากนี้ ฉันจะระวังเพื่อให้แน่ใจว่าคุณได้รับการเตือนถึงสิ่งเหล่านี้หลังจากการตายของฉัน เพราะเราไม่ได้ติดตามนิทานที่วางแผนมาอย่างชาญฉลาดเมื่อเราทำให้ท่านทราบถึงฤทธิ์อำนาจและการเสด็จมาขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา แต่เป็นพยานในพระมหากرمณาธิคุณของพระองค์” (2 เปโตร 1:15-16)

เปโตรต้องการให้ผู้ติดตามพระคริสต์ในอนาคตได้รับการเตือนใจอย่างถาวรถึงพระกิตติคุณที่แท้จริง สิ่งนี้สำเร็จได้ด้วยการเขียนบันทึกเกี่ยวกับพระชนม์ชีพและคำสอนของพระคริสต์ รวมทั้งงานของอัครสาวก

เปโตร

อะไรคือเหตุผลหลักประการหนึ่งที่ทำให้ยอห์นเขียนเรื่องราวพระกิตติคุณ?

“และแท้จริงพระเยซูทรงทำหมายสำคัญอื่นๆ มากมายต่อหน้าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ แต่สิ่งเหล่านี้เขียนไว้เพื่อท่านจะเชื่อว่าพระเยซูคือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และเชื่อว่าท่านจะมีชีวิตในพระนามของพระองค์” (ยอห์น 20:30-31)

“นี่คือสาวกที่เป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้และเขียนสิ่งเหล่านี้ และเรารู้ว่าคำพยานของเขาเป็นความจริง” (ยอห์น 21:24)

หนังสือของยอห์น (และโดยการขยายพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด) ได้รับการเก็บรักษาไว้เพื่อให้คนรุ่นหลังได้รับเรื่องราวที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพระคริสต์ พระวาระและการกระทำของพระองค์ ความรู้ที่สำคัญที่พระองค์ต้องการส่งต่อไปยังทุกคนที่จะติดตามพระองค์

ดูภาพเกี่ยวกับต้นกำเนิดของศาสนาคริสต์ที่แท้จริงว่าอย่างไร?

“ถึงรีโอฟิลุส:

นักเขียนหลายคนได้ดำเนินการเพื่อร่างเรื่องราวเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นท่ามกลางพวกเรา ตามประเพณีที่ผู้เห็นเหตุการณ์และผู้รับใช้ของข้าวประเสริฐดั้งเดิมส่งมาถึงเรา ดังนั้น ข้าพเจ้าในฐานะผู้ตรวจสอบเหตุการณ์ทั้งหมดอย่างละเอียดถี่ถ้วน ข้าพเจ้าจึงได้ตัดสินใจเขียนเรื่องเป็นลำดับแก่ท่าน ๆ หนึ่ง ของท่าน เพื่อจะได้ให้ความรู้ที่แท้จริงแก่ท่านในเรื่องที่ท่านได้รับทราบแล้ว” (ลูกา 1:1-4, แก้วพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษ; เปรียบเทียบกิจการ 1:1-2)

ลูกเป็นนักเขียนที่ยอดเยี่ยมและเป็นนักประวัติศาสตร์ที่มีความรู้ เหตุการณ์ในพระคัมภีร์เกิดขึ้นในโลกแห่งความเป็นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลูกาได้บันทึกรายละเอียดที่สำคัญเกี่ยวกับเวลาของอัครสาวกซึ่งสามารถตรวจสอบได้จากประวัติศาสตร์ทางโลก

เปโตรบอกอะไรเราเกี่ยวกับงานเขียนของเปาโล?

“... เช่นเดียวกับที่เปาโลน้องชายที่รักของเราตามพระปรีชาญาณที่ประทานแก่เขา [จากพระเจ้า] ได้เขียนถึงท่านเช่นเดียวกับในสาส์นทั้งปวงของเขา โดยกล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ซึ่งมีบางสิ่งที่เข้าใจยากซึ่งไม่ได้สอนและ คนที่ไม่มั่นคงหันเหไปสู่ความพินาศของตน เช่นเดียวกับที่พวกเขาทำกับพระคัมภีร์ที่เหลือ” (2 เปโตร 3:15-16)

อัครสาวกเปโตรถือว่าจดหมายบางฉบับของอัครสาวกเปาโลเป็นพระคัมภีร์
เห็นได้ชัดว่าเขาเข้าใจว่าพวกเขาได้รับการคล้อยใจจากพระเจ้า
เช่นเดียวกับที่พระคัมภีร์ในพันธสัญญาเดิมได้รับการคล้อยใจจากพระเจ้าผู้สร้างของเราเช่นกัน

เราได้รับคำสั่งอย่างไรให้เคารพพระวาระของพระเจ้า?

“เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานแก่ทุกคนที่ได้ยินคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ว่า ถ้าผู้ใดเพิ่มเติมสิ่งเหล่านี้
พระเจ้าจะทรงเพิ่มภัยพิบัติที่เขียนไว้ในหนังสือนี้แก่เขา และถ้าผู้ใดนำถ้อยคำในหนังสือพยากรณ์นี้ไป
พระเจ้าจะทรงนำส่วนของเขาไปจากหนังสือแห่งชีวิต จากนครศักดิ์สิทธิ์ และจากสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือนี้”
(วิวรณ์ 22:18-19)

พระเจ้าถือเอาพระวาระของพระองค์อย่างจริงจัง และเราเองก็ควรเช่นกัน
เป็นพื้นฐานของความรู้และไม่ควรล้อเล่น โดยหลักการแล้ว
คำเตือนเหล่านี้ครอบคลุมถึงหนังสือที่เหลือในพระคัมภีร์ไบเบิล
เราไม่ควรเพิ่มหรือนำพระวาระที่พระเจ้าคล้อยใจให้รักษาไว้สำหรับมวลมนุษยชาติ

ในทางกลับกัน

เราได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าหรือไม่ถ้าเรานับถือพระวาระของพระองค์อย่างสูง?

“แต่ข้าพเจ้าจะมองผู้นี้ คือผู้ที่ขัดสนและสำนึกผิด และตัวสั้นเพราะคำของเรา” (อิสยาห์ 66:2)

พระเจ้าต้องการให้เราทุกคนเคารพพระคัมภีร์—เรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตตามพระวาระทุกคำของพระเจ้า
(มัทธิว 4:4; ลูคา 4:4)

รากฐานของค่านิยมที่แท้จริง

พระวาระของพระเจ้าเป็นรากฐานของความรู้ ให้ข้อมูลที่จำเป็นที่เราไม่สามารถค้นพบได้จากแหล่งอื่น
เป็นกรอบการทำงานที่เหมาะสมซึ่งเราอาจนำความรู้อื่นๆ ไปประยุกต์ใช้
พระเจ้าในพระวาระของพระองค์สอนมนุษย์ให้ดำเนินชีวิต
พระองค์ทรงบัญชาให้เราดำเนินชีวิตสอดคล้องกับวิถีชีวิตที่ทรงเปิดเผย
กฎของพระเจ้ากำหนดค่านิยมที่แท้จริง และพระองค์ทรงคาดหวังให้เราสร้างค่าเหล่านี้เป็นของเราเอง
ปฏิเสธทางเลือกอื่น

ตั้งแต่ต้นจนจบ พระคัมภีร์เป็นหนังสือสอนทางจิตวิญญาณ

จุดสนใจหลักอยู่ที่กฎฝ่ายวิญญาณของพระเจ้า ซึ่งรวบรวมและสรุปไว้ในบัญญัติสิบประการ
สิ่งเหล่านี้เป็นภาพสะท้อนของพระคำริและพระลักษณะของพระเจ้า
กฎหมายในพระคัมภีร์ทั้งหมดเป็นการขยายผล กรณีศึกษา
และตัวอย่างโดยละเอียดว่าเราต้องรักพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์อย่างไร

พระเยซูคริสต์ทรงมองกฎของพระเจ้าอย่างไร?

“แล้วคนหนึ่งในพวกเขาเป็นทนายได้ทูลถามพระองค์ ทดลองพระองค์ว่า ‘พระอาจารย์ ซึ่งเป็น
บัญญัติอันยิ่งใหญ่ในธรรมบัญญัติหรือ?’ พระเยซูตรัสกับเขา

“จงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าด้วยสุดใจ สุดวิญญาณ และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า”

นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรกและข้อสำคัญ และข้อที่สองก็เหมือนกัน: “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”

บัญญัติสองข้อนี้แขวนบทบัญญัติและผู้เผยพระวจนะทั้งหมด” (มัทธิว 22:35-40 เปรียบเทียบมาระโก 12:28-31)

กฎของพระเจ้าเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ (โรม 7:14) และอยู่บนพื้นฐานของความรัก อัครสาวก โยฮัน เขียน
ว่า “เพราะเป็นความรักของพระเจ้าที่เรารักษาพระบัญญัติของพระองค์

“และพระบัญญัติของพระองค์ไม่เป็นภาระ” (1 ยอห์น 5:3)

กฎของพระเจ้ากำหนดความรักและแสดงให้เราเห็นถึงวิธีรักพระเจ้าและเพื่อนบ้านของเรา

กฎฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่นี้อาจเปรียบได้กับกันแม่น้ำ ให้กรอบพื้นฐานสำหรับชีวิตประจำวัน

เป็นช่องทางที่ความรักของพระเจ้าไหลผ่าน

พระบัญญัติทั้งสองข้อที่พระคริสต์อ้างถึงมาจากพระคัมภีร์ฮีบรู พันธสัญญาเดิม

“พระบัญญัติข้อแรกและข้อสำคัญ” มีอยู่ในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:5 และข้อที่สองในเลวีนิติ 19:18

นี่คือหนังสือสองในห้าเล่มของโมเสส ดังที่พระเยซูคริสต์ตรัส

คำสอนของกฎและศาสดาพยากรณ์ยึดหลักธรรมอันยิ่งใหญ่สองข้อนี้

พวกเขาสรุปเจตนาและจุดประสงค์ของพระคัมภีร์

อะไรคือเป้าหมายสูงสุดของกฎแห่งความรักนี้?

“ดังนั้น ธรรมจารย์จึงทูลพระองค์ [พระเยซู] ว่า ‘ท่านอาจารย์ คุณได้พูดความจริงแล้ว

เพราะมีพระเจ้าองค์เดียว และไม่มีอื่นใดนอกจากพระองค์ และการรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ

สุดวิญญาณ และสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง

ย่อมเป็นมากกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาทั้งหมด’ เมื่อพระเยซูทรงเห็นว่า เขาตอบอย่างฉลาดว่า

“ท่านอยู่ไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า” (มาระโก 12:32-34)

จุดประสงค์ของกฎของพระเจ้าคือเพื่อสอนเราถึงวิธีดำเนินชีวิตตามวิถีของพระองค์

เมื่อพระเจ้ารู้ว่าเรามุ่งมั่นที่จะดำเนินชีวิตอย่างนั้น

ในที่สุดพระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ในอาณาจักรของพระเจ้าแก่เรา—เป้าหมายสูงสุดของเรา

พระเยซูคริสต์ทรงเห็นกฎแห่งความรักอันยิ่งใหญ่เป็นหนทางไปสู่จุดจบอันนำเกรงขามหรือไม่?

“และคูเถิด มีนักกฎหมายคนหนึ่งยื่นขึ้นทศสอบพระองค์ [พระเยซู] โดยกล่าวว่า ‘ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าจะทำอย่างไรเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก’ พระองค์ตรัสกับเขาว่า ‘ในธรรมบัญญัติเขียนว่าอย่างไร? อ่านว่าอย่างไร’ เขาจึงตอบว่า ‘จงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าด้วยสุดใจ สุดจิต สุดกำลัง สุดความคิด และเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ และเขา [พระเยซู] พูดยกับเขาว่า ‘คุณตอบถูกต้องแล้ว ทำสิ่งนี้แล้วคุณจะมีชีวิต’” (ลูกา 10:25-28)

ชีวิตนิรันดร์ในราชอาณาจักรของพระเจ้าเป็นผลสุดท้ายของการแสดงความรักทั้งสองนี้โดยผู้ที่คืนดีกับพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์

ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับบัญญัติสิบประการอย่างไร?

“คูเถิด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ [พระเยซู] ว่า ‘ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำอย่างไรดีเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์’ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า

‘... หากท่านต้องการเข้าสู่ชีวิต จงรักษาพระบัญญัติ’ พระองค์ตรัสกับพระองค์ว่า ‘อันไหน’ พระเยซูตรัสว่า ‘เจ้าอย่าฆ่าคน’ “เจ้าอย่า

ล่วงประเวณี” “ห้ามลักขโมย” “อย่าเป็นพยานเท็จ” “ให้เกียรติบิดามารดา” และ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”” (มัทธิว 19:16-19) .

ในการตอบคำถามของชายหนุ่มคนนี้ พระเยซูทรงยกพระบัญญัติห้าข้อจากหกข้อสุดท้ายแล้วสรุปทั้งหมดโดยยกพระบัญญัติให้รักเพื่อนบ้านของเราเช่นกัน ข้อสรุปที่ชัดเจนคือการรักเพื่อนบ้านของเราเป็นการสรุปบัญญัติหกประการสุดท้ายของพระบัญญัติสิบประการ ดังนั้นสี่อันดับแรกของ

พระบัญญัติบอกเราถึงวิธีรักพระเจ้า กฎข้อนี้เป็นการแสดงออกที่สมบูรณ์แบบของค่านิยมฝ่ายวิญญาณนิรันดร์ของพระเจ้า

อัครสาวกเปาโลทำตามแบบอย่างของพระคริสต์ในการสอนของเขาหรือไม่?

“อย่าเป็นหนี้อะไรใครนอกจากรักกัน เพราะผู้ที่รักผู้อื่นได้บรรลุนิรันดร์บัญญัติแล้ว สำหรับพระบัญญัติว่า ‘เจ้าอย่าล่วงประเวณี’ ‘เจ้าอย่าฆ่าคน’ ‘เจ้าอย่าลักขโมย’ ‘เจ้าอย่าเป็นพยานเท็จ’ ‘เจ้าจะต้องไม่โลภ’ และถ้ามีบัญญัติอื่นใด ทั้งหมดก็รวมอยู่ในคำกล่าวนี้ว่า ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้าน ดังนั้นความรักจึงเป็นการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ” (โรม 13:8-10)

เปาโลบอกให้คนอื่นติดตามเขาขณะที่เขาติดตามพระคริสต์ (1 โครินธ์ 11:1, KJV) ดังนั้นเขาจึงยกบัญญัติห้าประการจากหกประการสุดท้ายและจบด้วยคำสั่งสรุปให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ความรักที่เขียนโดยเปาโลคือการบรรลุนิรันดร์บัญญัติฝ่ายวิญญาณของพระเจ้า

ความรักนี้แสดงออกในการนมัสการและความเกรงกลัวพระเจ้าอย่างเหมาะสม—
และความหวังที่ส่งต่อไปยังสวัสดิภาพของเพื่อนบ้านของเรา นี่คือ “กฎแห่งราชวงศ์” ของ “เสรีภาพ”
(การปลดปล่อยจากบาปและความตาย) ที่อัครสาวกยกอบพุดถึง (ยากอบ 2:8, 12)
อีกครั้งที่กฎหมายนี้เป็นพื้นฐานสำหรับค่านิยมที่ถูกต้องและความสัมพันธ์ทางพระเจ้า
มันกำหนดความสุขภาพและความประพฤติที่เราเป็นหนี้กันในฐานะมนุษย์

แต่เราจะได้รับความรักแบบนี้มาจากไหน?

“และความหวังทำให้ไม่ละอาย
เพราะความรักของพระเจ้าหลั่งออกมาในใจเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งประทานแก่เรา” (โรม 5:5, KJV)
พระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถถ่ายทอดความรักของพระองค์แก่เราและผ่านทางเราได้
ข้อพระคัมภีร์อื่นๆ แสดงให้เห็นว่าเราต้องกลับใจจากการละเมิดกฎหมายของพระเจ้าก่อน
จากนั้นเราได้รับการให้อภัยโดยพระโลหิตของพระคริสต์ และเราจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ
2:37-39)

ข้อสังเกตโดยสรุป

พระเยซูคริสต์ตรัสว่าพระวจนะของพระเจ้าเป็นความจริง (ยอห์น 17:17)
ความรู้ทางวิญญาณอันล้ำค่านี้ถูกเปิดเผยในพระวจนะของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์
จำไว้ว่าเราได้รับคำสั่งให้ดำเนินชีวิตตามพระวจนะทุกคำของพระเจ้า (มัทธิว 4:4)
โปรดระลึกว่ากษัตริย์ดาวิดเป็นผู้ที่กล่าวว่า "ธรรมบัญญัติของพระองค์เป็นความจริง" (สดุดี 119:142) และ
"ธรรมบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าสมบูรณ์ ทำให้จิตใจกลับใจใหม่" (สดุดี 19:7)

โดยสรุป พระคัมภีร์เป็นรากฐานหรือพื้นฐานของความรู้
แสดงให้เห็นต้นเหตุของปัญหาทุกอย่างที่รบกวนครอบครัวมนุษย์ตั้งแต่กำเนิด
พระวจนะของพระเจ้าเปิดเผยค่านิยมที่แท้จริงซึ่งเราต้องดำเนินชีวิตหากเราต้องการแก้ปัญหาความสัมพันธ์อัน
ใหญ่หลวงและปัญหาอื่นๆ ที่ดูเหมือนแก้ไม่ตกซึ่งคุกคามจะครอบงำเรา

หากต้องการเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ที่กล่าวถึงในบทเรียนนี้ โปรดขอหนังสือฟรีต่อไปนี้:

- ถนนสู่ชีวิตนิรันดร์
- มีปีศาจจริงหรือไม่?

จุดที่ต้องไตร่ตรอง

คำถามเหล่านี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นสื่อช่วยในการศึกษา
เพื่อกระตุ้นความคิดเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวคิดที่สนทนาในบทเรียนนี้
และเพื่อช่วยให้คุณประยุกต์ใช้ในระดับส่วนตัว

เราขอแนะนำให้คุณใช้เวลาเขียนคำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้และเปรียบเทียบกับพระคัมภีร์ที่ให้ไว้ โปรดเขียนความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะ รวมถึงคำถามเกี่ยวกับหลักสูตรหรือบทเรียนนี้ถึงเรา

- หลายคนยกย่องในความสำเร็จของตนเอง เราควรยกย่องอะไร? (เยเรมีย์ 9:23-24)
- ใครกันแน่ที่ เป็นผู้รับผิดชอบต่อความผิดและการหลอกลวงที่ล้อมรอบโลก? (2 โครินธ์ 4:4; วิวรณ์ 12:9)

• โลกเต็มไปด้วยค่าเท็จมากมาย เรามองหารากฐานของความรู้ที่ถูกต้องเพื่อใคร? (สุภาษิต 2:6).

• กษัตริย์ดาวิด นักเขียนพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมที่อุดมสมบูรณ์

มองว่าอะไรเป็นที่มาของการคล้อยใจของเขา? (2 ซามูเอล 23:2; 2 เปโตร 1:21; 1 ซามูเอล 16:13)

• กษัตริย์องค์ใดสั่งให้สำเนาพระวจนะของพระเจ้าหันเป็นชิ้นๆ และเผา?

เขาประสบความสำเร็จในการทำลายพระคำของพระเจ้าหรือไม่? (เยเรมีย์ 36:1-32)

• พระเยซูคริสต์และผู้เขียนพันธสัญญาใหม่มักให้ความเชื่อแก่ผู้เขียนรุ่นก่อนๆ

ผู้เผยพระวจนะชาวฮีบรูคนใดที่รวมอยู่ในหมวดงานเขียนของพันธสัญญาเดิมที่พระเยซูกล่าวถึงเป็นพิเศษในคำพยากรณ์ของโอลิวต (มัทธิว 24:15 มาระโก 13:14)

• ในสิ่งที่เรียกว่าพันธสัญญาใหม่ ผู้ติดตามพระเยซูคริสต์หลายคนได้ทิ้งบันทึกถาวรเกี่ยวกับพระชนม์ชีพ คำสอน และงานของอัครสาวก นี่คือนิยามของผู้เห็นเหตุการณ์ เหตุใดบันทึกเหล่านี้จึงเหลือให้เรา (ยอห์น 20:30-31)

• พระบัญญัติข้อสำคัญสองข้อคืออะไร? (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5; เลวีนิติ 19:18; มัทธิว 22:37-40)

• ความรู้ในพระคัมภีร์เป็นพื้นฐานในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าและกันและกัน

จะทนได้นานแค่ไหน? (1 เปโตร 1:24-25)